

V HET GODEN- OF HERMETISCH TABLEAU

(Inhoudsoverzicht op p. 94)

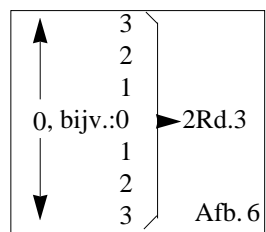
5.01:

Het Godentableau

TABEL 18

Vlgnr. n	Sjoe	Anubis	Osiris	Horus	Isis	Knoem	Ptah	Sjoe ²
1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	3	3	5	5	7	7	9	9
3	5	7	11	13	17	19	23	25
4	7	13	19	25	31	37	43	49
5	9	21	29	41	49	61	69	81
6	11	31	41	61	71	91	101	121
7	13	43	55	85	97	127	139	169
8	15	57	71	113	127	169	183	225
9	17	73	89	145	161	217	233	289
10	19	91	109	181	199	271	289	361
11	21	111	131	221	241	331	351	441
12	23	133	155	265	287	397	419	529
13	25	157	181	313	337	469	493	625
14	27	183	209	365	391	547	573	729
15	29	211	239	421	449	631	659	841
Enz.								

De zeer bijzondere getallenreeksen van het Godentableau verschijnen in het veld dat ligt tussen Sjoe en het kwadraat van Sjoe (Sj.²), met andere woorden *tussen Sjoe en zijn Werking*. Sjoe heeft betrekking op hetgeen 'achter' de *oneven* getallen staat, ook aan te duiden met 'Initiatief'. De *Golflengte* tussen Sj. en Sj.² - het *verschil* zouden we geneigd zijn te zeggen, maar Wijnmalen sprak in verband met het dynamische karakter van hetgeen hier bedoeld wordt van *Golflengte* - is achtereenvolgens 0; 6; 20; 42; 72 enz. Als 2x0; 2x3; 2x10; 2x21; 2x36 enz. te herkennen als 2Rd.Noet, waarbij Noet betrekking heeft op hetgeen 'achter' de *even* getallen staat. Wat betreft Sjoe en Noet verwijzen we naar de toelichting bij afb. 3 op p. 36. Een algemene voorstelling van '2 Radiaal' is

2 x 0 =	0 x 1
2 x 3 =	2 x 3
2 x 10 =	4 x 5
2 x 21 =	6 x 7
2 x 36 =	8 x 9
2 x 55 =	10 x 11
Enz.	
TABEL 19	
2 Rd.Noet H = Noet H x Sjoe H	

'het teken 0' van waaruit in 2 tegenovergestelde richtingen de rij der natuurlijke getallen voortkomt; zie afb. 6. Doch 2Rd.Noet - als aanduiding van een betrekking tussen de Dualiteit en hetgeen uitgaat, uitstraalt van Noet(-getallen) - raakt nog iets anders, zie tabel 19.

Het *product* van deze opeenvolgende en dus 'ongelijksoortige' getallen kreeg - daarmee in overeenstemming - de naam *Heteromekis*; in zijn kwalitatief aspect is het een aanduiding van 'Creatie'.¹

¹ We brengen in herinnering dat men in Egyptische beeldingen met betrekking tot de Schepping van de Wereld een viertal godenparen kan aantreffen waarvan de godinnen in verband staan met even getallen en de goden met oneven; zie deel A p. 160 en 352/353.

Het werkveld tussen Sjoe en Sjoe² wordt in het Godentableau op een eigenaardige wijze verdeeld door een vanuit Sjoe ingaande horizontale Golf en een overeenkomstige Golf ingaande vanuit Sjoe². Deze horizontale godengolf is de Heteromekis, in zijn samenstelling tevens aangevende *de Ra-verdeling van Sjoe*, dat wil zeggen Sjoe verdeeld in 2 opvolgende getallen. Van dit laatste enkele voorbeelden:

TABEL 20

<i>Sjoe</i>	↓	<i>Ra-verdeling van Sjoe</i>
	↓	<i>Kleinste + Grootste</i>
1 =	0	+ 1
3 =	1	+ 2
5 =	2	+ 3
7 =	3	+ 4
9 =	4	+ 5
11 =	5	+ 6
13 =	6	+ 7
15 =	7	+ 8
Enz.	Δ	-----▶ Δ

Het product van deze twee geeft achtereenvolgens de Heteromeki en betreft tevens de bovengenoemde horizontale godengolf; zie tabel 21.

TABEL 21 *'De horizontale godengolf is de Heteromekis'*
(Als voorbeeld uitgewerkt voor de rijen 5, 6 en 7)

Vlgnr. n	Sjoe	Anubis	Osiris	Horus	Isis	Knoem	Ptah	Sjoe ²
1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	3	3	5	5	7	7	9	9
3	5	7	11	13	17	19	23	25
4	7	13	19	25	31	37	43	49
5	9	21	29	41	41	61	69	81
6	11	31	41	61	71	91	101	121
7	13	43	55	85	97	127	139	169
Enz.								

De in het Godentableau aangegeven reeksen kunnen door verschillende 'functies' worden aangeduid:

Een bijzondere functie van Anubis komt tot uitdrukking in:

$$\text{Anubis } H = \frac{V + V^2 + V^3}{V}$$

Anubis: An.1 = $0x1 + 1$
An.2 = $1x2 + 1$
An.3 = $2x3 + 1$
An.4 = $3x4 + 1$
Enz.
Algemeen:
An.H = $VxH + 1 =$
Heteromekis H + 1

TABEL 22-a

→ In woorden: *Anubis is het Verleden betrokken op het Verleden + de Werking daarvan + wat daarin tot stand kwam.*
Met betrekking tot deze uitdrukking schreef Wijnmalen:

"En daarom is Anubis de Geleider bij het Oordeel. Daarom is Anubis het symbool van het Ware Hogepriesterschap, Inzicht, Doorzicht, Kennis, Hogere Leiding en daarom zijn Anubis-getallen symbool van Inzicht en wijze toepassing."

En verder:

"De Anubis-getallen zijn de getallen van de toenemende Wijsheid, Inzicht in zichzelf (Ken U Zelf), de eerste manifestatie van Sjoe, het eerste tussen Sjoe en zijn Projectie; op Egyptische wijze uitgedrukt de eerste van de 6 invloeden tussen Sjoe en zijn Projectie (Kwadraat)."

Osiris: Os.1 = $1x2 - 1$
Os.2 = $2x3 - 1$
Os.3 = $3x4 - 1$
Os.4 = $4x5 - 1$
Os.5 = $5x6 - 1$
Enz. Algemeen:
Os.H = Heteromekis T - 1
resp. Os.H = $HxT - 1$.

TABEL 22-b

Horus: Ho.1 = $0^2 + 1^2$
Ho.2 = $1^2 + 2^2$
Ho.3 = $2^2 + 3^2$
Ho.4 = $3^2 + 4^2$
Ho.5 = $4^2 + 5^2$
Enz.
Algemeen:
Ho.H = $V^2 + H^2$

TABEL 22-c

Isis: Is.1 = $2x1^2 - 1$
Is.2 = $2x2^2 - 1$
Is.3 = $2x3^2 - 1$
Is.4 = $2x4^2 - 1$
Is.5 = $2x5^2 - 1$
Enz.
Algemeen:
Is.H = $2H^2 - 1$

TABEL 22-d

Knoem: Kn.1 = $1^3 - 0^3$
Kn.2 = $2^3 - 1^3$
Kn.3 = $3^3 - 2^3$
Kn.4 = $4^3 - 3^3$
Kn.5 = $5^3 - 4^3$
Enz.
Algemeen:
Kn.H = $H^3 - V^3$

TABEL 22-e

Altijd geldt:

$$\text{An.H} = \text{Os.V} + 2$$

resp.

$$\text{An.T} = \text{Os.H} + 2$$

Ptah: Pt.1 = $1 + 6\text{Rd.0}$
Pt.2 = $3 + 6\text{Rd.1}$
Pt.3 = $5 + 6\text{Rd.2}$
Pt.4 = $7 + 6\text{Rd.3}$
Pt.5 = $9 + 6\text{Rd.4}$
Enz.
Algemeen:
Pt.H = $\text{Sj.H} + 6\text{Rd.V}$

TABEL 22-f

5.02: *Enkele aantekeningen met betrekking tot Egyptische beeldingen*

Een scheppingslegende waarin sprake is van *Ptah*:

- "Lang, heel lang geleden ontboden de goden der goden, die zo hoog boven ons verheven zijn dat wij zelfs nog geen duizendste part van hun grootheid kunnen vermoeden, hun dienaar Ptah. En zij gaven hem een schaal des Levens welke, al ledigde hij die ook, altijd vol was. En zij zeiden hem dat hij dit Leven moest leren hoe wijsheid te vergaren, totdat het ten laatste zou worden de zuivere vlam van geest die alle ervaring heeft. En zij stelden hem aan tot opperste heer der Aarde, een gebied van onbezield zand en levenloze rots.

Toen verspreidde Ptah het Leven over de ganse Aarde en de bergen begonnen de zon te voelen, die hun flanken schroeide en de dalen kenden de diepe koude van een winternacht. En de tijd kwam dat dit Leven terugkeerde tot Ptah en uit zijn schaal hoorde hij een zwakke stem die zei: 'Nu kennen wij iets van warmte en koude. Laten wij nu verder gaan.'

Toen bekleedde Ptah de heuvels met bomen en de dalen bedekte hij met jong gras en bloemen en hij goot van zijn schaal in hen. En het Leven leerde hoe planten hun wortels door de grond boren, zoekend naar kracht om hun bloesems te ontvouwen naar de zon; hoe enkele zich met hechtranken aan de rotsen vastklemden en hoe andere haar schaduwen langs het meer wierpen. Maar al wat zij wonnen deelden zij onderling, zodat een grashalm wist hoe hevige winden de takken van een boom doen bewegen en de grimmige cactus met het zachte mos zijn tederheid gemeen had.

En nóg eenmaal werd de schaal gevuld door het terugkerende Leven. Nu sprak het met een krachtige stem en zei: 'Wij hebben onze lessen als planten geleerd; nu wensen we lichamen, waarin we ons kunnen bewegen en onze bestemming sneller kunnen vinden.'

Toen schiep Ptah de dieren op Aarde. Eerst heel eenvoudige dieren, zoals wormen en slakken, en daarna de lichamen van hazen en antilopen, van leeuwen en zebra's, zangvogels en vissen.

En wederom keerde het Leven terug en zeide: 'Nu zijn wij wijs; bij nacht kunnen wij door de woestijnen gaan; wij kunnen water voor onszelf vinden en een schuilplaats; wij hebben ver over de Aarde gezworven en een grote verscheidenheid van dingen geleerd.

Maak ons lichamen, onzer waardig.'

En Ptah antwoordde hen en sprak: 'Ik heb u uitgezonden in rotsen, in planten en dieren. Gij zijt tot mij teruggekeerd, deelhebbend aan anderer herinnering en ervaring en ook deelhebbend aan de welwillendheid van groeiende dingen, welke gij als dieren nog bezit, doch die gij graag zoudt willen verliezen. Nu zal ik een lichaam voor u maken zoals het mijne en voor het eerst zult gij zeggen: 'Ik ben', waardoor gij tevens zult moeten zeggen 'Ik ben alleen'. Niet langer kan ik u leiden op uw weg. Nu moet gij uitgaan op een lange reis, die niet zal eindigen alvorens gij mij kunt begroeten, niet als uw schepper doch als uw broeder.'

En het Leven antwoordde: 'Wij eisen deze kans, dit recht, om naar uw broederschap te reizen.'

Toen schiep Ptah de mens.

En de mens wandelde op aarde en hij genoot ervan. De grazige dalen waren zacht onder zijn voeten; zijn neus dronk de geur der bloemen in en de smaak der vruchten was aangenaam op zijn tong. Wanneer hij op warme middagen in de schaduw rustte, kwamen gazellen en snuffelden aan zijn handen; leeuwen gingen naast hem langs koele wateren en hij liep met het hert om het hardst.

Maar de woorden van Ptah bleven in zijn hart weerklinken, zeggend: 'Ik ben; ik ben alleen'; tot zijn eenzaamheid hem beklemde. En hij verliet die vriendelijke plaatsen der Aarde en in zijn wanhoop liep hij rond, zoekend naar een, die zijn eenzaamheid zou opheffen en in zijn

benauwdheid riep hij de goden aan. En de grote Min hoorde hem en daalde neder op Aarde. Toen legde hij een diepe slaap op de mens en terwijl hij sliep zei Min: 'Niet langer zult gij in eenzaamheid wandelen . . . Nu zijt gij man en vrouw en samen zult gij verder reizen voortaan. En aan u beiden geef ik het vermogen van uw eigen lichamen andere te maken, die op hun beurt het Leven van Ptah in zich zullen dragen. En wanneer gij uw kinderen zult zien, zult gij hen koesteren, zoals uw schepper u heeft gekoesterd.'

En ook maakte hij van alle dieren een paar; nu vorderde alles veel sneller, met jongen om te voeden en woning aan te geven en te beschermen. Want zelfs de planten hadden deel aan deze goddelijkheid en dieper staken zij hun wortels onder de grond om water te zoeken voor hun rijpend zaad.

In deze lang verleden tijden wisten alle levende dingen van hun verwantschap en in een koude nacht zocht een haasje warmte naast een machtige leeuw en de mensen waren de planten en bomen die hen beschutten en hen vruchten gaven, dankbaar.

Want in deze, nu verdwenen dagen, toen de Aarde jong was,
had niets zijn Schepper vergeten." ¹

Over Osiris, Isis en Horus

- "Osiris was in de loop der tijden een van de Egyptische goden geworden. Hij was de zoon van de Zonne-god; zijn broeder was Typhoon-Set, zijn zuster Isis. Osiris huwde zijn zuster. Hij regeerde met haar over Egypte. De boze Typhoon verzong een middel om hem te vernietigen. Hij liet een kist maken die precies de lengte van het lichaam van Osiris had. Bij een feestmaal werd de kist ten geschenke aangeboden aan degene die er precies in paste. Toen Osiris er in ging liggen schoten Typhoon en zijn makkers toe, sloten de kist en wierpen hem in de rivier.

Nadat Isis het afschuwelijke gebeuren vernomen had, zwierf zij overal vertwijfeld rond om het lichaam van haar echtgenoot te zoeken. Toen zij hem gevonden had kreeg Typhoon hem na korte tijd opnieuw in zijn macht. Hij scheurde hem in 14 stukken, die in diverse richtingen verstrooid werden. In Egypte waren verschillende Osirisgraven te vinden. Osiris steeg echter op uit de onderwereld en overwon Typhoon. Een straal van Osiris bescheen Isis, die daardoor de zoon, Harpokrates of Horus genaamd, baarde. -- Tot zover deze mythe.

Voorts:

- de Griekse filosoof Empedokles neemt aan, dat eens het Ene Oerwezen in de vier elementen vuur, aarde, water en lucht gescheurd werd, d.i. in de veelheid van het zijnde. De dingen in de wereld zijn dan de op verschillende wijze gemengde elementen, tot structuur gebracht door liefde en haat. Ontmoeten we iets, dan bevat het een deel van het Oer-Ene, van de in de elementen uitgegoten godheid. Maar deze godheid is er in verborgen, hij heeft eerst moeten sterven opdat de dingen konden ontstaan;
- *in esoterische zin is er tussen kosmogenezis en antropogenezis een onlosmakelijk verband*, hetgeen ook in de mythe zijn neerslag vindt: de scheiding van Osiris en Set betreft tevens de zich wijzigende betrekkingen tussen Zon, Aarde en Maan. In de evolutie van het menselijk wezen hield dit, toen de fysische omstandigheden op aarde nog totaal anders waren, verband met het ontstaan van de ademhaling. Het is ook de tijd waarin geboorte en dood hun intrek nemen in het menselijk wezen en waarin dit laatste, bij het onderduiken in zijn lagere natuur, zich van zichzelf bewust begint te worden. Typhoon, de Wind maakte zich los van het licht der Zon. Osiris werkt echter alleen als licht der Zon.

¹ Grant: p. 29-31.

Bij de scheiding van de maan - Osiris wordt in een 'kist' gelegd die wordt uitgestoten in de zee van de wereldruimte - krijgt Osiris de opdracht het Zonlicht te reflecteren. Dat gebeurt iedere dag in een andere gestalte: 14 fasen, van Nieuwe Maan tot volle Maan. De 14 fasen van Volle Maan tot Nieuwe Maan werden voor het Egyptische bewustzijn geregeerd door Isis.

Parallel met de kosmische veranderingen krijgt het menselijk wezen zijn gestalte en komt de scheiding der geslachten tot stand. Op aarde heerst nu Typhoon, de Wind: de mens is gaan ademen. De longen, regulator van Set's invloeden, ontstonden als een innerlijke werking van Isis. Als ademhalingsapparaat worden die productief door wat van Osiris uit op de mens werkt, ook in het strottenhoofd. Zo worden het mannelijke en vrouwelijke principe geregeld door werkingen die uitgaan van Zon en Maan: in al het vrouwelijke iets mannelijks - het strottenhoofd, in al het mannelijke iets vrouwelijks - de longen. De Zoon, Horus, beschermd en verzorgd door Isis, betreft het hart, beschermd, verzorgd onder de 'longvleugels' van Isis. Uit het hart komen de impulsen tot bezieling van de stem. Zo werken met betrekking tot zijn hogere natuur die mannelijk-vrouwelijk is, Osiris en Isis in ieder mens.

Deze *gedachten over wereld en mens, die boven de zintuig-ervaring uitgaan*, kon de myste in de Osiris-mythe vinden. De goddelijk-scheppende kracht is in de wereld uitgegoten. Zij verschijnt als de vier elementen. God (Osiris) is gedood. De mens met zijn inzicht, dat een goddelijk vermogen is, moet Hem weer opwekken; hij zal Hem als Horus (Gods Zoon, Logos, wijsheid) weervinden in de tegenstelling tussen: strijd (Typhoon) en liefde (Isis). Horus neemt de aardse taak van Osiris over, hij is de 2e weliswaar nog onvolmaakte, maar toch tot de ware Osiris strevende Osiris. De ware Osiris is in de mensenziel. Deze ziel is eerst vergankelijk. Maar haar vergankelijkheid is bestemd om het eeuwige voort te brengen. Bijgevolg mag de mens zich als het graf van Osiris beschouwen. - In Griekse vorm spreekt Empedokles zijn diepste overtuiging uit in voorstellingen die bij deze mythe aansluiten: Aphrodite, de liefde en Neikos de strijd, binden en ontbinden de elementen.

N.B.: het weergeven van een mythe in een dergelijke vorm mag niet verward worden met een slechts symbolische of allegorische duiding van mythen. Die is niet bedoeld. De beelden die de inhoud aan de mythe geven, zijn geen bedachte symbolen voor abstracte waarheden, maar werkelijke belevenissen in de ziel van de ingewijde.

In andere bewoordingen:

*Horus, in de Egyptische voorstelling de Schepper van de toekomstige aardemens.
Het Hoger Ik dat diep verborgen aan alle menselijke krachten ten grondslag ligt.
Het is de Mens met de nimmer aflatende drang naar geestelijk Licht,
daartoe voortdurend door de verborgen Isiskrachten aangespoord;
de aardse Zoon van de in de geestelijke werelden verborgen gebleven Osiris.
De onzichtbare Mens van het streven naar het Hoger Zelf."¹*

Tot zover deze aantekeningen.

1 (Reeds vermeld in deel A, onder 5.03) St.-GA008: p. 67/70;

St.-GA106: Leipzig, 08-09-08; St.-GA060: p. 360/361.

5.03: Een paar 'merkwaardigheden'

Wijnmalen zei destijds: 'Dit tableau zit vol merkwaardigheden'.

Ter ondersteuning van deze uitspraak geven we hieronder een paar voorbeelden:

In elk van de 8 kolommen van het Godentableau is

(we gaan hier voorbij aan het relatief eenvoudige bewijs)

de som van 5 opvolgende waarden altijd deelbaar door 5,

verwijzing naar het Geestelijk Ego (de manifestatie daarvan betreft de Individualiteit).

Bijvoorbeeld: An.1 + An.2 + An.3 + An.4 + An.5 = 45
 Is.4 + Is.5 + Is.6 + Is.7 + Is.8 = 375
 Kn.12 + Kn.13 + Kn.14 + Kn.15 + Kn.16 = 2765; enz., enz.

De reeksen van het Godentableau ontstaan ook bij *Inwikkeling van onderstaande Obelisk*en:

TABEL 23

Sj.	An.	Os.	Ho.	Is.	Kn.	Pt.	Sj. ²
1	1	1	1	1	1	1	1
1 1	1 1	2 2	2 2	3 3	3 3	4 4	4 4
1 1	2 2	3 3	4 4	5 5	6 6	7 7	8 8
1 1	3 3	4 4	6 6	7 7	9 9	10 10	12 12
1 1	4 4	5 5	8 8	9 9	12 12	13 13	16 16
1 1	5 5	6 6	10 10	11 11	15 15	16 16	20 20
1 1	6 6	7 7	12 12	13 13	18 18	19 19	24 24
1 1	7 7	8 8	14 14	15 15	21 21	22 22	28 28
1 1	8 8	9 9	16 16	17 17	24 24	25 25	32 32
1 1	9 9	10 10	18 18	19 19	27 27	28 28	36 36
Enz.	Enz.	Enz.	Enz.	Enz.	Enz.	Enz.	Enz.

Golf lengte 0 Golf lengte 1 Golf lengte 2 Golf lengte 3 Golf lengte 4

Omdat in de Obelisk van Ptah alle getallen van golf lengte 3 voorkomen geldt dus ook dat - zie de tabellen 9 en 10 op p. 41 -

$$Ptah H = 2 \text{ Pentagon } H - 1$$

In een rij van het Godentableau geldt :

$$Sj.H + An.H + Os.H + Ho.H + Is.H + Kn.H + Pt.H + Sj^2.H = 8Rd.Sj.H$$

Tabel 24 laat dit zien voor de eerste 5 rijen.

Het zijn getallen die aan bepaalde kwadraten vooraf gaan (namelijk aan die van 'Golf lengt 4 - 2').

TABEL 24

De som van de 8 getallen in iedere 'rij' van het Godentableau, bedraagt 8Rd.Sj.; met andere woorden de betrekking tussen 'hetgeen uitgaat, uitstraalt van Sjo'e en Spanningen (8). We voegden daar nog 2 andere expressies aan toe, de laatste uitsluitend bestaande uit Noet-getallen:

$$8 = 8 \text{ Rd.1} = 3^2 - 1 = 2 \times 4$$

$$48 = 8 \text{ Rd.3} = 7^2 - 1 = 6 \times 8$$

$$120 = 8 \text{ Rd.5} = 11^2 - 1 = 10 \times 12$$

$$224 = 8 \text{ Rd.7} = 15^2 - 1 = 14 \times 16$$

$$360 = 8 \text{ Rd.9} = 19^2 - 1 = 18 \times 20$$

Enz.

Tabel 25
geeft de relatie
met de Radialen

TABEL 25	
Sj.H = Sj.H + 0Rd.V	An.H = 1 + 2Rd.V
Os.H = Sj.H + 2Rd.V	Ho.H = 1 + 4Rd.V
Is.H = Sj.H + 4Rd.V	Kn.H = 1 + 6Rd.V
Pt.H = Sj.H + 6Rd.V	Sj. ² H = 1 + 8Rd.V

De godenreeksen beginnen allemaal met 1 maar ook verder zien we hier en daar gelijke waarden verschijnen bij twee of meer van deze reeksen. Men kan het als verwonderlijk beleven dat in deze 'vormen-wereld van de goden' ook 71 verschijnt en wel als Os.8 en Is.6.

N.B.: het Goddelijk Kind, het Geestelijk Kind, resp. het Kind zonder Nageslacht, het Zelf, moge dan wel duizend keer met een dergelijke naam worden aangeduid, *in werkelijkheid staat het buiten elke vormgeving.*

We herhalen nu een deel van het Godentableau:

Vlgnr. n		Osiris	Horus	Isis	
1		1	1	1	<p>TABEL 26</p> <p>Het totaal van deze 21 waarden is 639 = 9x71, <i>het Leven, met betrekking tot het Goddelijk Kind.</i> (71, de 21e Ondeelbare)</p> <p>Totaal 408 = 24x17: <i>de Volmaakte Ontvankelijkheid</i></p>
2		5	5	7	
3		11	13	17	
4		19	25	31	
5		29	41	49	
6	<div style="border: 1px solid black; border-radius: 50%; padding: 2px; display: inline-block; text-align: center;">6 7 8</div> <p>De Inductie - zie hfst.VII - van de getallen 6, 7 en 8 is: 357 = 21x17</p> <p>'Wat door het Woord wordt voortgebracht'</p>	41	61	71	
7		55	85	176	
8		71	231	=	
		232	=	=	
		11x21	=		
		Rd.21	=		
		aanduiding van hetgeen uitgaat, uitstraalt van het Woord (21)			

N.B.: hoewel het Godentableau wordt gepresenteerd als 8 reeksen, uitgaande van de '1', is het wiskundig gezien alzijdig uit te breiden, ook tot in gebieden waarin negatieve getallen verschijnen, doch steeds vanuit eenzelfde wetmatigheid. Daarbij ontbreken de even getallen en van de oneven getallen nadert het percentage steeds meer tot 0. Waar de goden betrekking hebben op alles wat tot openbaring komt, op de wereld van de vormen, is dat misschien iets dat van belang kan zijn bij het speuren naar de innerlijke zin van dit Godentableau . . .

Het lijkt alsof Knoem, de Pottenbakker, als enige naar voren komt die met de materie te maken heeft, met de vormen, vormen die als zodanig onderhevig zijn aan opkomst en verval. Maar 'de goden' zijn zó in wetmatigheden ten opzichte van elkaar en met elkaar geplaatst, dat het noemen van de één eigenlijk al de anderen in zich houdt.

Nogmaals: *hoe verwonderlijk is het dan dat ook hier '71' verschijnt, aanduiding van het Geestelijk Kind, in zijn betekenis van 'in de Eeuwigheid aanwezig te zijn'.¹*

¹ 'FRAGMENT 16, d.d. 18-1-64', in het bijzonder p. 56, linker kolom.

5.04: *De 'Ontmoetingspunten' van de goden*

De eerste rijen in het Godentableau laten zien dat na het gemeenschappelijke begin met '1' ook nog op andere plaatsen 'Ontmoetingspunten' optreden, doch na de 2e rij hebben die dan wel een verschillend rangnummer en wordt de frequentie steeds lager. Tussen Horus en Isis zijn er na de '1' zelfs geen meer te vinden, bij Isis en Osiris daarentegen oneindig veel, hetgeen dan te bewijzen valt. Beginnen we met het laatste.¹

Duiden we het rangnummer van Osiris en Isis aan met m resp. n dan is 'per definitie'

$$Os.m = m(m+1) - 1 \quad \text{en} \quad Is.n = 2n^2 - 1.$$

Voor hun Ontmoetingspunten geldt dan dat $m(m+1) - 1 = 2n^2 - 1$, dus dat

$$n^2 = \frac{m(m+1)}{2} = Rd.m$$

Dit betekent dat ieder getal dat zowel een 'Kwadraat' als een 'Radiaal' is, op een Ontmoetingspunt wijst van Isis en Osiris; de rangorde van het Isis-getal is daarbij de basis van het 'Kwadraat' en de rangorde van het Osiris-getal van de 'Radiaal'. Nu is van de 2 opeenvolgende getallen m en (m+1) uiteraard altijd één deelbaar door 2 terwijl ze, behalve de eenheid, geen enkele gemeenschappelijke deler hebben. Daarom kan Rd.m alleen een kwadraat zijn als m een kwadraat is en dan tevens (m+1)/2; óf als m/2 een kwadraat is en dan tevens (m+1). We vinden een oplossing indien van een getal N geldt dat

$(2N^2 - 1)$ dan wel $(2N^2 + 1)$ een kwadraat is. Immers in die gevallen is:

$$Rd.(2N^2 - 1) = N^2(2N^2 - 1) \quad \text{resp.} \quad Rd.(2N^2) = N^2(2N^2 + 1).$$

In beide gevallen is aan de voorwaarde voldaan, waarbij afwisselend

$$m = (2N^2 - 1) \text{ resp. } n = N\sqrt{(2N^2 - 1)} \quad \text{en} \quad m = 2N^2 \text{ resp. } n = N\sqrt{(2N^2 + 1)}.$$

We vinden voor N een (soort) rij van Fibonacci² waarbij

$$T_T = 2T_H + T_V, \text{ uitgaande van } T_1 = 1 \text{ en } T_2 = 2:$$

N	$2N^2 - 1$	$2N^2 + 1$	m	n	Os.m = Is.n.
1	$1 = 1^2$		$1^2 \times 2 - 1 = 1$	$1 \times 1 = 1$	1
$(1 \times 2 + 0) = 2$		$9 = 3^2$	$2^2 \times 2 = 8$	$2 \times 3 = 6$	71
$2 \times 2 + 1 = 5$	$49 = 7^2$		$5^2 \times 2 - 1 = 49$	$5 \times 7 = 35$	2.449
$5 \times 2 + 2 = 12$		$289 = 17^2$	$12^2 \times 2 = 288$	$12 \times 17 = 204$	83.231
$12 \times 2 + 5 = 29$	$1681 = 41^2$		$29^2 \times 2 - 1 = 1681$	$29 \times 41 = 1189$	2.827.441
$29 \times 2 + 12 = 70$		$9801 = 99^2$	$70^2 \times 2 = 9800$	$70 \times 99 = 6930$	96.049.799
$70 \times 2 + 29 = 169$	$57121 = 239^2$		$169^2 \times 2 - 1 = 57121$	$169 \times 239 = 40391$	3.262.865.761
Enz.					

TABEL 27

TABEL 28	
<i>De Ontmoetingspunten van Osiris en Isis</i>	$n = 1: 1 + 1\sqrt{2}$
houden ten nauwste verband met $(1+\sqrt{2})^n$ daar	$n = 2: 3 + 2\sqrt{2}$
hiermee achtereenvolgens de in tabel 27	$n = 3: 7 + 5\sqrt{2}$
vermelde waarden van N verschijnen. Een	$n = 4: 17 + 12\sqrt{2}$
en ander blijkt nog duidelijker in tabel 29.	$n = 5: 41 + 29\sqrt{2}$
	$n = 6: 99 + 70\sqrt{2}$

1 Uiteraard kunnen ook de andere 'Ontmoetingspunten' in het Godentableau berekend worden; het resultaat bood ons echter tot nu toe geen 'opening' naar hun betekenis, zodat we van verdere vermelding afzien.

2 De rij van Fibonacci is de oneindige rij $(a_n)_{n=1}^{\infty}$, waarbij $a_1 = 1, a_2 = 2$ en $a_n = a_{n-1} + a_{n-2}$, voor $n \geq 3$.

Dat is dus de rij 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, N.B.: In het Godentableau spreken we van reeksen. We beseffen dat het misschien juister zou zijn om ook daar van rijen te spreken. We hebben echter bij een tabel dat woord soms voor iets anders al nodig.

TABEL 29

De Ontmoetingspunten van Isis en Osiris

1	$1 = 70x$	(0)	$+1$	$= 70x$	$(1x1)^2$	$+1$	$72 = 12x$	$(1x1) \times$	$(3x2)$
2	71	$(1x1)$	$+1$	$= 70x$	$(3x2)^2$	$+1$	$2.520 = 12x$	$(3x2) \times$	$(5x7)$
3	2.449	$(5x7)$	-1	$= 70x$	$(5x7)^2$	$+1$	$85.680 = 12x$	$(5x7) \times$	$(17x12)$
4	83.231	$(29x41)$	$+1$	$= 70x$	$(17x12)^2$	$+1$	$2.910.672 = 12x$	$(17x12) \times$	$(29x41)$
5	2.827.441	$(169x239)$	$+1$	$= 70x$	$(29x41)^2$	$+1$	$98.877.240 = 12x$	$(29x41) \times$	$(99x70)$
6	96.049.799	$(985x1.393)$	-1	$= 70x$	$(99x70)^2$	$+1$	$3.358.915.560 = 12x$	$(99x70) \times$	$(169x239)$
7	3.262.865.761	$(5.741x8.119)$	$+1$	$= 70x$	$(169x239)^2$	$+1$	$114.104.251.872 = 12x$	$(169x239) \times$	$(577x408)$
8	110.841.386.111	$(1x1) + (169x239) + (33.461x47.321) + 1$	$+1$	$= 70x$	$(574x408)^2$	$+1$			

Drietalen

$72x\{+(1x1)^2\}$
 $72x\{-(1x1)^2+(3x2)^2\}$
 $72x\{+(1x1)^2-(3x2)^2+(17x12)^2\}$
 $72x\{-(1x1)^2+(3x2)^2-(17x12)^2+(29x41)^2\}$
 $72x\{+(1x1)^2+(3x2)^2+(17x12)^2-(29x41)^2+(99x70)^2\}$
 $72x\{-(1x1)^2+(3x2)^2-(17x12)^2+(99x70)^2-(169x239)^2+(577x408)^2\} =$

Paren, ook voor te stellen als

N.B: 72 is tevens te zien als $2x(17+19)$

Toelichting op de volgende pagina

Enz.; volgorde van de Ontmoetingspunten

Som van de cijfers

TABEL 30

Het Rangnummer-kwadraat van Isis in de Ontmoetingspunten met Osiris

1	$(1x0)^2$	$(1)^2 = \text{Rd.}$	$\{0+1\}$	x	$\{1\} = \text{Rd.}$	$1 =$	$1 = 1+36x$	0
2	$(3x2)^2$	$(6)^2 = \text{Rd.}$	$\{3^2-1\}$	$+1$	$\text{Rd.}\{(1+3)\}$	$8 =$	$36 = 36x$	1
3	$(5x7)^2$	$(35)^2 = \text{Rd.}$	$\{7^2\}$	$\text{Rd.}\{(2+5)\}$	$49 =$	$49 =$	$1.225 = 1+36x$	$(2x17x1)$
4	$(17x12)^2$	$(204)^2 = \text{Rd.}$	$\{17^2-1\}$	$+1$	$\text{Rd.}\{(7+17)\}$	$288 =$	$41.616 = 36x$	$(17x2)^2$
5	$(29x41)^2$	$(1.189)^2 = \text{Rd.}$	$\{41^2\}$	$\text{Rd.}\{(12+29)\}$	$1.681 =$	$1.681 =$	$1.413.721 = 1+36x$	$(17x70x33)$
6	$(99x70)^2$	$(6.930)^2 = \text{Rd.}$	$\{99^2-1\}$	$+1$	$\text{Rd.}\{(41+99)\}$	$9.800 =$	$48.024.900 = 36x$	$(33x35)^2$
7	$(169x239)^2$	$(40.391)^2 = \text{Rd.}$	$\{239^2\}$	$\text{Rd.}\{(70+169)\}$	$x 239 = \text{Rd.}$	$57.121 =$	$1.631.432.881 = 1+36x$	$(70x577x1122)$
8	$(577x408)^2$	$(235.416)^2 = \text{Rd.}$	$\{577^2-1\}$	$+1$	$\text{Rd.}\{(239+577)\}$	$x 408 = \text{Rd.}$	$332.928 = 55.420.693.056 = 36x$	$(577x68)^2$

Zie wat betreft de getallenrij 1, 2, 5, 12, 29, 70, 169, 408, enz. tabel XXIII. De verschillen tussen opeenvolgende termen van deze rij, n.l. 1, 3, 7, 17, 41, 99, 234 enz. zijn hier te herkennen als de andere faktor van de producten.

Enz.; volgorde van de Ontmoetingspunten

Rangnr. van Osiris

Ontmoeting +1
2

Som van de cijfers

Toelichting bij de tabellen 29 en 30

Tabel 29 begint met de opsomming van de eerste 8 *Ontmoetingspunten* tussen Isis en Osiris, die naar blijkt snel in grootte toenemen. De som van de cijfers is afwisselend 1 en 8, een eigenschap die ze gemeen hebben met onder andere de machten van 71. Delen we ze door 70 dan blijken ze een veelvoud van 70 te zijn + of - 1. Dit 70-voud is bovendien een bijzondere expressie van de termen die we op pagina 51 zagen verschijnen in de rij $T_T = 2T_H + T_V$. Bij de uitwerking hiervan valt iets merkwaardigs op, namelijk dat de *Ontmoetingspunten* verschijnen in series van drie. Zie als voorbeeld de rangnr. 2 t/m 4 en 5 t/m 7; de liefhebber kan dit voortzetten, het zijn uitsluitend getallen die verschijnen als termen in de zojuist genoemde rij, resp. als de verschillen tussen die (opeenvolgende) termen. (Dat rangnr. 1 in dit beeld niet past is slechts schijn; zoals eerder opgemerkt zouden we het tableau - wiskundig gezien - ook kunnen uitbreiden tot de negatieve getallen.) Algemeen geldt:

*de opeenvolgende Ontmoetingspunten van Isis en Osiris,
in drietallen bijeen genomen, zijn een 70-voud + 1!*

Voorts geldt:

$$35 \times (\text{Ontm.H} - \text{Ontm.V}) + \text{Ontm.V} = \text{Ontm.T}$$

resp.

$$34 \times \text{Toename H} - \text{Toename V} = \text{Toename T}$$

N.B.: de getallen nemen snel in grootte toe en zonder daartoe geëigende hulpmiddelen gaat het met de omvang van het rekenwerk navenant. Mede daaraan is het waarschijnlijk te wijten dat Wijnmalen de gedachte had dat na de 1 het getal 71 wel eens het enige *Ontmoetingspunt* zou kunnen zijn van Isis en Osiris. Dat bleek - toen we hem in '62 een voorloper van deze twee tabellen stuurden - als zodanig niet juist, maar in het beeld van de drietallen met hun uitdrukking in *Golflengte 70* komt het op andere wijze tóch weer naar voren!

Nemen we de *Ontmoetingspunten* niet in Drietallen bijeen maar in Paren, zoals te zien is aan de rechterzijde van tabel 29, dan verschijnen 12-vouden van uitdrukkingen die zijn samengesteld uit termen van de rij $T_T = 2T_H + T_V$ (uitgaande van 1 en 2) én van verschillen tussen opeenvolgende termen. Ze zijn bovendien te schrijven als 72-vouden van uitdrukkingen die nog op andere wijze zijn samengesteld met behulp van genoemde rij.

Uit het bovenstaande blijkt dus:

*Drietallen van opeenvolgende Ontmoetingspunten
van Isis en Osiris zijn een 70-voud + 1,
Paren daarentegen zijn een $\{2x(17+19)\}$ -voud en dus ook een 12-voud.*

Door de afwisseling van '+' en '-' die optreedt bij het schrijven van de Paren als 72-voud, zien we bij het paarsgewijs bijeen nemen van opeenvolgende Paren dat

$$72 \times \text{het Rangnummer-kwadraat van Isis bij Ontmoeting H} = \\ = \text{Ontmoeting V} + 2 \times \text{Ontmoeting H} + \text{Ontmoeting T}.$$

Dit Rangnummer-kwadraat van Isis zien we ook aan de linkerzijde van tabel 30, in relatie met de al eerder genoemde rij $T_T = 2T_H + T_V$ (uitgaande van 1 en 2). De andere faktor van de hier weergegeven produkten betreft steeds het verschil met de volgende term. De *Ontmoetingspunten* met oneven resp. even volgnummer geven in deze tabel bij bepaalde uitdrukkingvormen eigenaardige verschillen, tot uiting komende in het al of niet verschijnen van een afzonderlijke 1. Voor de relatie met $36 = 17+19$ hebben we - tot dusver vergeefs - gezocht naar een 'mooiere' uitdrukking. - Tot zover de toelichting.

FRAGMENT 19, d.d. 08-02-64 ¹

“Het is in de afgelopen maanden wel gebleken, hoezeer deze getallensymboliek, voordat je er zelf erg in hebt, in een veelheid doet terechtkomen die bijkans alle mogelijkheden biedt om te kijken naar waar het níet om te doen is. [...]

Een bijzondere plaats temidden van allerlei functies die Dr. W. destijds heeft aangeduid, wordt ingenomen door het door hem zo genoemde *Goden- of Hermetisch tableau*; een merkwaardig getallenveld, streng wetmatig in al zijn onderdelen, waarvan hij mij kort voor zijn dood zei:

'Ik weet eigenlijk zelf niet meer hoe ik daar nu toe gekomen ben!' ” [...]

“Mag ik even een vraag stellen? Waar haalt de Pottenbakker [Knoem] zijn materiaal vandaan? Uit het verleden? [...]

Wanneer we aannemen dat het uit het verleden komt, dan bedoel ik beslist niet het verleden van het heden-van-nú. In déze tijdsruimte waarin wij dan - voor zover wij dat kunnen begrijpen - een openbaring beleven. Maar dan bedoel ik dit eigenlijk voor dát wat zich geopenbaard heeft - als de altijd aanwezige zijnde mogelijkheid voor Openbaring. Waarin dus het heden en het verleden van de naar ons toe komende

openbaring gevat ligt. Niet als een produkt, maar als een eigenheid die een weg moet terugvoeren naar het onnaspeurlijke verleden. Want onze voorlichting uit het heden is natuurlijk constant; daaruit kunnen wij een verleden constateren. Maar dit heden wat wij ondergaan, kan voor ons nooit bepalen óf het wel een heden is, óf wij eigenlijk niet leven in een heel ver verleden - dat wij beschouwender wijs dan verleden noemen.

En alles wat u hier dan als zeer bijzondere en zeer wijde perspectieven geeft van dit Godentableau, is dát nu eigenlijk niet het materiaal voor de Pottenbakker, waarvoor de verschillende goden garant staan als inwikkeling en ontwikkeling? Dat is mijn vraag.”

“Het laatste wat u noemt wijst me op iets waar ik tot dusver nooit op gekomen ben. Het Godentableau zou dan een beelding zijn van wat de Pottenbakker aan materiaal wordt voorgelegd en waarvoor de andere goden dan garant staan. Het is een wonderlijk beeld.”

“Omdat het een indruk geeft alsof de ENE, waaruit alles voortkomt, de verwantschap onder de goden bezegelde voor hún mogelijkheid in de vormgeving. Waar ik onmiddellijk de waarschuwing tegenover plaats die door Jezus werd gegeven: *Eén God!* Enzovoort. Nu komt het ontzettend moeilijke voor ons mensenkinderen. Wanneer in ongelofelijke hoogten en verten, zoals hier wordt aangegeven, verschijningen van deze goden plaatsvinden - op hun Godentableau aanwezig met het gegeven materiaal - dan staat zo'n mensenkind met het gegeven materiaal voor zijn leven in een heel vreemde apartheid. *Is die apartheid waarborg voor zijn behoud of voor zijn ondergang?*

Want als dit alles tot je doordringt - als mens - dan is dit van een zodanige verpletterende aanwezigheid, dat die zich zeker openbaart in het natuurwetmatige, in het biologisch-

¹ In de Inleiding op p. 11 en met de noot op p. 16 is al te kennen gegeven dat deze ingevoegde 'gespreksfragmenten' er mogelijk toe kunnen bijdragen dat niet alleen maar naar de 'buitenkant' van de getallen en de getalsbetrekkingen wordt gekeken. Het Godentableau in het bijzonder zou zich anders al spoedig kunnen presenteren onder het mom van een getallenspelletje, hoewel het uiteraard een ieder vrijstaat om het als zodanig te beschouwen. De 'FRAGMENTEN' zelf behoren echter, in de 'belichting' die ze geven, evenmin tot het gangbare alledaagse; ze vragen af en toe misschien meer aandacht dan een haastige lezer resp. haastige beoordelaar ter beschikking meent te hebben.

wetmatige, waaruit onze vorm is opgebouwd; vandaar onze binding met de Pottenbakker. Maar waartoe verbindt zich de Pottenbakker met ons tegenover onze vorm - die aan ons gezag verder overlaat een oogje in het zeil te houden of hoe we daarmee omspringen, omdat het een onontbeerlijk geheel is van het Godentableau als vorm?"

"Zijn de goden, in de wetmatigheid waarin zij zijn ingetreden, evenals de vormen die de Pottenbakker maakt, slechts 'gemotiveerd' in de dienst aan het leven?"

"Dus bezijden het wezen!"

"Ja, maar het wezen dienend!"

"Behalve wanneer de - wat zo heel merkwaardig is in deze tijd van openbaring waarin wij leven - de vormen een ongekende vrijheid geven, tot en met de verschuiving van het wezens-einde."

"Houdt dit verband met de illusie?"

"Ja, die de goden zich stellen om God zelf te willen doen afschrikken van Zijn eigen vorm, in een soort [zie p. 72, rechter kolom] van *homogene* belijdenis die zij dienen noemen en die zijn ontzaglijke terugslag op het ogenblik over de ganse wereld heeft. *Men dient de vorm, men dient nergens het wezen.* Zodat de nabijheid van de goden en het Godentableau, je zou bijna zeggen een angstwekkende realiteit gaat worden. *Is dit dan als beproeving op het wezens-echte*, in wat God heeft aangewezen: de méns?"

"Hangt dit er mee samen dat het in zijn werking het *verlangen* oproept?"

"Ja, vooral, nietwaar? Dat de verbluffende nabijheid van de goden en hun tableau met de Pottenbakker erbij, zo'n ontzaglijke ruk geeft aan het wezenachte in ons, dat het verlangen naar het wezenachte niet te overbluffen is door deze hele hiërarchie."

"Kan het ook zijn dat wat Dr. W. naar voren heeft gebracht als symboliek, een mogelijkheid zou kunnen inhouden om

wat u daarnet zei te doorzien - maar dan niet in de symboliek in eigen leven?"

"Nu, ik denk niet dat het te doorzien is door de overmachtigheid van de vormgeving, maar dat het een kwaliteits-werking is van het onaantastbare, dat ons als mens al dan niet is gegeven." [...]

"Dus dat het voor de mensheid op het ogenblik zo'n ontzaglijke - ja, hoe zal ik het zeggen - bewustwording van wat er eigenlijk met de mensheid aan de orde is en als het ware boven zijn hoofd wordt uitgespeeld; waarin hij óf afgeschoven wordt als niet bestand tegen de toetsing van de goden en hun werkingen - of daar radicaal bovenuit . . ."

"Geheven wordt. Of gaat?"

"*Is* - is qua kwaliteit niet aan te tasten. Ja, ik zeg het u als een vraag! En ik kom terug op de allereerste Doorgeving die wij de eerste ochtend hebben gehad, namelijk: dat er in alle vormgevingen van allerlei bewegingen, dat daar een genade-uitstorting zou komen voor nieuw leven. Wat mij ontzaglijk hoopvol in de oren klonk, omdat de verheerlijking van vormgeving, vooral van subtiele vormgeving wel eens een heel vreemde klip zou zijn, niet voor het 'ik' maar voor het menselijk wezen.

Want het 'ik' is natuurlijk altijd te vangen voor vormgeving, altijd! En nu - indien zich dit doorzet in de sferen van de openbaring, waarin wij mensen dan reilen en zeilen - wanneer zich dit doorzet en het menselijk wezen daar werkelijk tegen bestand is; dan verdwijnt er toch een onbegrijpelijke en onvoorstelbare wereld van vormgeving - als waan én als dromerijen van de goden! Het is maar zo'n klein stukje realiteit dat ik op het oog heb, hoor! Want wáár wij kijken in de wereld, daar kraakt alles aan bestaande vormgeving - dat is overal waar te nemen. Misschien in een hunkering naar nieuwe vormgeving - dat weet ik niet. Maar als u mij vraagt, dan staan de goden er slecht voor - op het ogenblik!

De kwaliteit van de mens is zó, dat wanneer hij visie krijgt op datgene wat voor hem afgrond betekent, hij geen stap verder gaat. Dat doet hij niet! Een dier gooit zich in de afgrond, nietwaar, omdat hij het niet waarneemt.”

“Mag ik die laatste zin nog even horen.”

“De kwaliteit van het menselijk wezen is zo dat wanneer hij zich bewust wordt van een afgrond - of deze zichtbaar is of aanvoelbaar in deze ganse goden-manifestatie - dat hij geen stap verder doet, wanneer hij voelt dat dit zijn ondergang zou zijn. Dat is de kwaliteit van het menselijk wezen!

En nu zijn we kinderlijk en kinderachtig genoeg om te denken dat ons hele leventje zich concentreert op het doen van deze stappen of op het ontwijken daarvan in ons milieu, in ons familieleven, in ons maatschappelijk leven; maar dát is maar een zoveelste uitvloeiing van wat u daar neerzet [als het Godentableau].

Waarin Jezus natuurlijk, in Zijn status van allerhoogste menswording, geen beletsel had om een verleden of een toekomst in één blik gade te slaan; maar natuurlijk zag waar het heenging en die simpele waarschuwing gaf: 'Eén God'!

Wat u hier vanmorgen allemaal hebt getekend in al z'n waardebepalingen vind ik daarom zo bijzonder omdat we het als het ware in onze zak mee kunnen nemen naar huis en focussen op het wereld-gebeuren, op wat er dan aan de orde is. We zullen herhaaldelijk weer hierop, op deze strijd moeten terugkomen. En nu durf ik niet te zeggen dat ze (die goden) een onderlinge strijd hebben - want dan zou je zeggen: als dat zo is dan valt 't helemaal uit elkaar! Maar om homogeen [zie ook het midden van de rechter kolom] te blijven wanneer onder de goden zelf de grond begint te trillen en te beven - nu, wanneer we dat beleven . . . dat behoeft geen ondergang van de aarde te zijn, hoor; maar de aarde

zal wel een flinke klap beleven.

Wij moeten ophouden met al te simplistisch over het Leven te denken; juist nu!”

“Kunnen we de goden ook niet zien als projectie van dynamieken in ons, in de mens? [...]”

“Dat weet ik niet, daar ben ik het niet mee eens. Maar dat zal wel blijken wie het machtigste is, het menselijk wezen - dat natuurlijk een mysterie is - óf de projecties van de goden naar ons en wij weer terug, in zijn aanvaarde wisselwerking. En dat bedoel ik, dát moeten wij op het ogenblik niet te simplistisch opvatten; omdat er iets rammelt wat zijn weerslag vindt in de wereld; waar geen vorm kan blijven zoals hij is. ”

“Is het dan mogelijk om constructief geen responsie te geven?”

“Het is prettig dat u dat vraagt! Het is een heel goede vraag. Wat ik hier straks heb gezegd, dat gaat bij u - ieder op Uw eigen wijze - naar binnen. Dat kan erkenning zijn . . . halve erkenning, miskenning enz. En die bepaalt de graad van ons vermogen. Wanneer wij dus een volle erkenning hebben, die een graad van vermogen oproept maar die niet voldoende is om stand te houden, dan is daar die Ene God. Kies dan maar die Ene God!”

“Om ons te helpen of om te zwijgen?”

“Om te helpen, natuurlijk!” [...]

“[Verkort] Elk Knoemgetal is $H^3 \cdot V^3$, met andere woorden wat in het heden tot stand komt verminderd met wat in het verleden tot stand kwam. [...]

Aan elk Knoemgetal werkt als het ware het hele ('voorafgaande') Godentableau mee, want het is allemaal horizontaal en verticaal met elkaar verbonden.”

“Dat is die homogeniteit, die ik bedoel.” [...]

“Dit is juist de lus die ons om de hals wordt gegooid. Want om de toekomst bij wijze van spreken in de zak te hebben - aan de ene kant het heden en aan de andere kant het verleden - dat geeft een machtsgevoel

wat niet van de aarde maar wel van het Godentableau kan komen.”

“Ik kwam hierop, omdat u zo vroeg: waar haalt die Pottenbakker zijn materiaal vandaan? En toen dacht ik ineens aan H^3-V^3 . Misschien was het foutief dat ik dit dacht?”

“Nee, ik begrijp u heel goed.”

“En dat dus elke voorafgaande vorm in Knoem tot de volgende vorm komt en daar hebben wij - geloof ik - niets aan toe te voegen; dat gebeurt vanuit het Godentableau. Misschien kunnen wij er iets aan toevoegen, dat weet ik niet, maar . . .”

“We kunnen weigeren!”

“Dat kunnen we, ja.”

“Dat is wat ik bedoel. Want als we toevoegen, dan zijn we handlangers. En dit is zoiets ontzaglijks, nietwaar? Want handlanger hierbij te zijn, in de wereldse machtsconstellaties, dat is al een heel vreemd en hachelijk bestaan. Maar handlanger te zijn, hier, zoals we 't hier zien, wat natuurlijk de hele wereldse methodiek bij wijze van spreken zelf heeft geprojecteerd door middel van onze onschuld, totdat we een zekere volwassenheid krijgen; dan zeg je: daar pas ik nu voor! Dan wil ik wel eens zien wat me gebeuren kan! - *Vertrouwend op de onaantastbare wet van de Geest.*”

“Gaan deze goden niet terug naar het begin der Schepping? Al in de 1 beginnend?”

“Het zou kunnen, maar ik geloof het niet!”

“Ziet u, zoals . . . wezens . . . bestaan van zichzelf overwinnen.”

“Ja, en dan gevoed door iedereen die ze maar voeden wil. Maar ik geloof, voor mijn gevoel, voor zover een mens natuurlijk zo terug kan zien in een verleden wat altijd boven een soort van verleden en toekomst uitgaat - dat het eigenlijk, dat ze eigenlijk ontstaan zijn uit de 'hilariteit' ¹, toen de

Pottenbakker materiaal moest hebben.”

“Ontstaan uit de 'hilariteit'?”

“Ja, op het moment toen de Pottenbakker zijn materiaal moest hebben. Bij elkaar harkend en rapend uit het verleden, wat boven het verleden en de toekomst van nu staat.”

“Wat bedoelt u met 'hilariteit'.”

“Met 'hilariteit' bedoel ik dat de uitgestorte kiemzetting van voortleving in onze Schepping een plotselinge aanwezigheid werd, waarin aanwezigheden zich tot een geheel vormden - in een controversale aanwezigheid tegenover de planmatigheid, die in de kiem-uitstorting aanwezig was.

Wat we ook zo duidelijk in onszelf terugzien, nietwaar: de kiemuitstorting van ons wezen is zo gans anders dan wat wij in onze vormgeving naar voren brengen; dat is één grote huichelarij tegenover ons wezen zelf.

Met andere woorden: je kunt altijd in jezelf terug-opdiepen wat zich in het onbegrensde manifesteert in een Schepping. En dat is nu zo hoopvol. Zodat je kunt zeggen: de mens is toch nog zo'n raar ding niet, want hij beschikt over een ongelofelijk spiegelwerkend vermogen; wat hij rustig kan bekijken en dan toch nog meneer Pieterse en meneer Jansen blijft. U ziet hoe ontzaglijk of dat alles uit elkaar ligt en toch ergens z'n puntje houdt; zodat je kunt

1 Zoals te verwachten wekte het gebruik van dit woord in deze context enige verwondering, hetgeen blijkt uit de twee vragen. Het eigenaardige antwoord op de laatste vraag wekt echter het vermoeden dat op de achtergrond de klank van het Griekse woord 'hylè', 'materie', een rol heeft gespeeld, overigens niet op grond van enig etymologisch verband. In hoeverre tegen deze achtergrond in de illusoire wereld van de goden het woord 'hilariteit' dan mede op zijn plaats is, is voor een ieder ter overweging. Misschien niet geheel terzijde: volgens van Dale leert het *hylozoïsme* van de oude Ioniosche filosofen dat alle stof leeft en alle leven aan de stof gebonden is.

zeggen: dat is mijn leven. Waarmee zich meteen bevestigt dat niet alleen een sterrenstelsel het middelpunt van het heelal is, maar dat ieder mens het middelpunt is van het heelal. Maar - onder ons gezegd - wat moeten wij er mee doen? - Ik kan me begrijpen dat men dan denkt: nu, ik ga straks lekker een kopje koffie drinken, want . . .”

“Dan voeden we de goden!”

“Ja, dat is zeer juist! Behalve dat de - dat er een moment van ontmoeting met hen is geweest, waarin je - vertrouwend op de wet van de Liefde - je koffie gerust kunt drinken. Dit geeft een ontzaglijke vrijheid, wilt u dat geloven! Want hier kan een mens met recht zeggen: er gebeurt mij niets!”

“Dat geldt altijd tegenover de magie; als de mens zich niet daardoor laat imponeren, dan doet de magie ook niets?”

“Nee. dat kán ook niet.”

“Wanneer het wezen zich vrijhoudt van - weer - de begoocheling!”

“Het idee is dus dat je wel die godenvormen gebruikt, maar dat je er boven moet staan, zo dat ze geen macht over je hebben.”

“Je moet juist niets van ze gebruiken. Nee, natuurlijk niet! Wanneer men weigert deze broden, die stenen zijn, te eten, op gevaar af te verhongeren, dán opent zich een andere dimensie, waar we ademen kunnen zonder ons telkens te verslikken in stenen.

“Prototypisch voorbeeld van een van de goden is de zogenaamde 'moderne vooruitgang', om maar een van de dingen te noemen waar zo alles aan geofferd wordt, waarvan we weten dat het niet . . .”

“Ja, maar dat is echt de zoveelste uitwatering; zodat we in het maatschappelijke leven gaan zeggen: dat moet je niet te simplistisch opvatten. Dat is een uitvloeisel ervan. Je ziet hoe eenvoudig figuren, mensen, situaties, verenigingen - waar je ik weet

niet wat op hebt gebouwd - ineens zó staan te zwaaien en te wankelen. Gehoorzamend aan de verbondenheid hiermee en niet opgewassen tegen de doorstroming van de Liefde.

“Houden we dat dan zelf tegen?”

“Het is eigenlijk zo, dat juist door die wet van de Liefde een mens elke dag en alle uren van de dag, zelf de keus mag bepalen. Mits hij de consequentie aanvaardt.”

“Hoe denkt u dat dan de bedoeling van Dr. W. is geweest om dit te geven?”

“Het is vast niet zijn bedoeling geweest als een opzettelijkheid. Ik geloof dat dát eigenlijk helemaal langs hem heen is gegaan omdat hij tenslotte stond achter wat ik u straks zei: één God! Nietwaar?”

Maar zelfs de duivel kan dienst doen. Omdat het onder God staat. En wanneer Dr. W. dit letterlijk is overkomen, zoals hij ons ook allen heeft verteld, dan is voor hem daarbij aanwezig geweest de dure plicht om het zó te doen en niet anders. Dat betekent niet dat hij daaraan onderworpen is geweest. Dat is het nu juist. Daardoor is dat zo ontzaglijk moeilijk voor hem geweest. Kunt u dat begrijpen? Want deze mens kon het natuurlijk ook maar niet zo tussen vinger en duim op tafel leggen, wanneer hij het over deze dingen had. Maar hij heeft nooit verzuimd om er niet alles uit te halen wat er maar uit te halen was - omdat, wanneer hij dat niet had gedaan, hij in hoogste instantie zijn plicht niet had gedaan. De instantie die hij boven de goden wist, nietwaar?”

“Ik bedoel ook dat hij hiermee niet heeft aangegeven dat we ons alleen aan deze goden moeten vasthouden, maar dat wij toch tot die Eenheid moeten komen . . .”

“Welnee, hij heeft een opening gegeven aan wat ik zonet zei: aan van alles wat we niet te simplistisch op moeten vatten van vormgeving, vormverheerlijking - voor

zover als het maar te zien was. Dat is iets ontzaglijks. Bij de ontdekking van het getal 71, het Geestelijk Kind, waar wij dan op werden geattendeerd, kon de man dit haast niet uitspreken of de ontroering golfde uit hem weg. Het Geestelijk Kind - Dr. W. noemde het ook *het Kind zonder nageslacht* - niet het godenkind! Daar hebt u 't. En dat is zo ontzaglijk in het werk van hem, dat dan plotseling daar doorheen, door de hele systematiek waar hij alles op gebouwd heeft heen, iets komt van het *Eeuwig Zich Voltrekkende*, dóór het Godentableau heen.”

“Maar wat dan zo treft is dat dát in dit materiaal van Knoem nog te herkennen valt - als aanwijzing. Hangt dat nu samen met de eerder gestelde vraag [zie p. 70, rechter kolom, cursief]: is het waarborg voor zijn behoud of ondergang?”

“Ja, precies. Men kan het koesteren en men kan het verwerpen. Maar daar is natuurlijk herkenning voor nodig.”

“Van de aanwijzing?”

“Van de vruchtzetting, nietwaar - de boom der kennis en zijn vruchtzetting.”

“Wat is uiteindelijk het verschil tussen ondergang en verlossing?”

“Dat hangt er natuurlijk van af wat wij in onze menselijke voorstelling daarvan waarnemen. Maar er zijn toch momenten dat iedereen weet dat je door het Mysterie verslonden zult worden - verzwolgen! Dan is er ook geen ondergang maar *overgave*. Getoetst aan onze kwaliteit - zijnde een schepsel in deze mysterieuze Schepping.

Wanneer we dan - voor zover we weten - hier 40 à 50 jaar bewust zijn en maar zo'n beetje in een cirkeltje doordraaien, totdat er opeens wat gebeurt waardoor we er uit moeten; dan is dat al zo'n mysterie. Daar zijn duizenden theorieën over, dat weet ik wel, maar, lieve mensen wij moeten daar vandaag of morgen in ons *eentje* doorheen

- dóór dat mysterie. Dat is zo. Dat zijn de vaste punten.

Evenmin als wij wisten, dat wij vanuit een andere bestaansgrond hier worden gezet en er doorheen zijn gekomen. Met de herkenning van; ja, wat wil ik nu nog beweren in mijn leven; in het jaar zoveel, op de zoveelste dag, om zo laat, daar was, is er - er tussen in! En alles lag voor je, in je wieg. Oók je lot. Dat lag er ook, bij het warme kruikje, enz.

En nu is het merkwaardige wat je waar kunt nemen, dat is hoe verbijsterend zo'n hele Schepping op je af kan komen als mens, dit geen ondergang geeft, maar bewustwording. Dát geeft het! Want het hier in de wieg te zijn neergelegd heeft ons na zoveel jaren bewustzijn gegeven, bewustwording. Zeer waarschijnlijk in de overgang voor opnieuw een andere bewustwording die gepredestineerd is. En dit wekt altijd de diepste belangstelling op voor het leven zelf, nietwaar, je eigen leven en hét Leven en hét Leven van de mensen!” [...]

“Er staan oneindig veel getallen in het Godentableau, maar het overgrote deel staat er níét in.”

“En daar gaat het óm?”

“Dat zeg ik niet!”

“Nee, dat vraag ik!”

“Het is zeer zeker waar dat de totstandkoming van deze hele theorie ontegenzeggelijk op onze bewustwording werkt. *Bewustwording van de goden en van God*. Dus het is een zeer rechtstreekse remedie, geheiligd omdat hij aan Dr. W. werd geschónken. En u ziet - het is altijd zo bijzonder met deze dingen - u ziet hoe deze man in al zijn eenvoud en zoeken naar zuiverheid, zoeken op zijn wijze, zó hoog opgeheven kon worden om dit als een momentelijke ervaring als matrijs in zijn ziel gelegd te krijgen.”

5.05: De 8e Inwikkeling van de eerste 7 rangnummers in het Godentableau

In hoofdstuk IV spraken we over *Inwikkeling*. Dat kan natuurlijk ook toegepast worden op de getallenreeksen van het Godentableau. Voorts kunnen we die bewerking opnieuw toepassen op het bij de eerste keer verkregen resultaat enz. In de tabellen 31 t/m 38 is dit gedaan voor de eerste 7 rangnummers van elk van de Godenreeksen en wel tot en met de 8e Inwikkeling. Het merkwaardige feit doet zich dan voor dat dit in alle gevallen een betrekking doet verschijnen met1001, als verwijzing naar

iets dat voert tot Inwijding, niet de Inwijding zelf
(zie in dit verband de *Voorbeelden-index* van deel A).

		Sjoe	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e	
R a n g n r. 7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	TABEL 31 ⇒ 7 x 1001
	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
	3	5	9	14	20	27	35	44	54	65	
	4	7	16	30	50	77	112	156	210	275	
	5	9	25	55	105	182	294	450	660	935	
	6	11	36	91	196	378	672	1122	1782	2717	
	7	13	49	140	336	714	1386	2508	4290	7007	

		Anubis	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e	
R a n g n r. 7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	TABEL 32 ⇒ 9 x 1001
	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
	3	7	11	16	22	29	37	46	56	67	
	4	13	24	40	62	91	128	174	230	297	
	5	21	45	85	147	238	366	540	770	1067	
	6	31	76	161	308	546	912	1452	2222	3289	
	7	43	119	280	588	1134	2046	3498	5720	9009	

		Osiris	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e	
R a n g n r. 7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	TABEL 33 ⇒ 13 x 1001
	2	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
	3	11	17	24	32	41	51	62	74	87	
	4	19	36	60	92	133	184	246	320	407	
	5	29	65	125	217	350	534	780	1100	1507	
	6	41	106	231	448	798	1332	2112	3212	4719	
	7	55	161	392	840	1638	2970	5082	8294	13013	

		Horus	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e	
R a n g n r. 7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	TABEL 34 ⇒ 15 x 1001
	2	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
	3	13	19	26	34	43	53	64	76	89	
	4	25	44	70	104	147	200	264	340	429	
	5	41	85	155	259	406	606	870	1210	1639	
	6	61	146	301	560	966	1572	2442	3652	5291	
	7	85	231	532	1092	2058	3630	6072	9724	15015	

	Isis	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e
R 1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
a 2	7	8	9	10	11	12	13	14	15
n 3	17	25	34	44	55	67	80	94	109
g 4	31	56	90	134	189	256	336	430	539
n 5	49	105	195	329	518	774	1110	1540	2079
r. 6	71	176	371	700	1218	1992	3102	4642	6721
7	97	273	644	1344	2562	4554	7656	12298	19019

TABEL 35

⇒ 19 x 1001

	Knoem	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e
R 1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
a 2	7	8	9	10	11	12	13	14	15
n 3	19	27	36	46	57	69	82	96	111
g 4	37	64	100	146	203	272	354	450	561
n 5	61	125	225	371	574	846	1200	1650	2211
r. 6	91	216	441	812	1386	2232	3432	5082	7293
7	127	343	784	1596	2982	5214	8646	13728	21021

TABEL 36

⇒ 21 x 1001

	Ptah	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e
R 1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
a 2	9	10	11	12	13	14	15	16	17
n 3	23	33	44	56	69	83	98	114	131
g 4	43	76	120	176	245	328	426	540	671
n 5	69	145	265	441	686	1014	1440	1980	2651
r. 6	101	246	511	952	1638	2652	4092	6072	8723
7	139	385	896	1848	3486	6138	10230	16302	25025

TABEL 37

⇒ 25 x 1001

	Sjoe ²	1e Inw.	2e	3e	4e	5e	6e	7e	8e
R 1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
a 2	9	10	11	12	13	14	15	16	17
n 3	25	35	46	58	71	85	100	116	133
g 4	49	84	130	188	259	344	444	560	693
n 5	81	165	295	483	742	1086	1530	2090	2783
r. 6	121	286	581	1064	1806	2892	4422	6512	9295
7	169	455	1036	2100	3906	6798	11220	17732	27027

TABEL 38

⇒ 27 x 1001

Rangschikken we deze betrekkingen met 1001 op de wijze zoals hieronder in tabel 39 dan verschijnt in de 2 groepen een relatie met Golflengte 6, doch zodanig dat iedere overgang door de ander wordt verdeeld in 2 en 4.

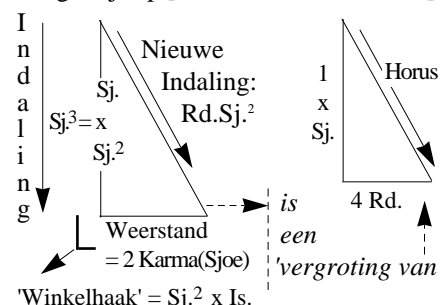
TABEL 39
Samenvatting

Sj. 7x	Os. 13x	Is. 19x	Pt. 25x	⇒ totaal 64x1001
An. 9x	Ho. 15x	Kn. 21x	Sj. ² 27x	⇒ totaal 72x1001

Totaal generaal 136x1001 resp. 1001 Rd.4²

FRAGMENT 20, d.d. 08-02-64

“Horus is ook te zien als de schuine zijde van een [rechthoekige] driehoek, met Sjoe als indaling. Nu viel mij laatst het volgende figuurtje op [meer hierover in hfst. VI]:

Met andere woorden: bij Indaling van $Sj.^3$ in wat als 'Weerstand' gezien kan worden, hier naar voren komende als 2 Karma, krijgt u als schuine zijde, als nieuwe indaling, de Rd. van $Sj.^2$. En Karma is aan te geven als $Rd.V \times Rd.H$ [zie p. 43]. Dat is nu zo eigenaardig met deze figuren; wanneer u mij zou vragen wat wil je er mee zeggen dan kan ik alleen maar antwoorden: niets! Maar die figuur, die zei mij iets, op het moment dat dat zo 'spelenderwijs' naar voren kwam. Als u mij daar naar vraagt dan kan ik dat niet anders onder woorden brengen dan als: het sprak mij áán! En zo gaat het mij constant met deze getallen, zolang ik er mee bezig ben. Anders was ik er niet mee bezig geweest, had ik er niet mee bezig kunnen zijn”

“Mag ik u eens vragen, de figuur die u daar hebt, een vraag op de man af: hoe doet u dat nu aan. Ik kan niet vragen aangenaam of onaangenaam, maar verlichtend, begrijpend, boeiend? De indaling van Sjoë, nietwaar, bijvoorbeeld naar Karma; waar Karma in wezen is: mogelijkheid voor verder vormvereren, verder doorzetten van de vorm-mogelijkheid. Daarom is het zo prachtig, *als figuur*. Je laat het maar op je inwerken; u hoeft er ons dan ook geen antwoord op te geven, want u zwijgt wijselijk. Maar zó staat het toch!”

“Deze figuur kwam naar voren in okt. '63,

maar ik zou echt niet durven zeggen dat die met wat vanochtend naar voren kwam [zie FRAGMENT 19] niets te maken heeft.”

“Het heeft er alles mee te maken. Want dat Karma is natuurlijk verder doorzetten van de vorm-mogelijkheid, vormverering: stabilisatie van vormverering. U ziet wat we aan Sjoë hebben.”

“Er hoort nog een aantekening bij die ik vond in de notities van Dr. W. Het betreft de Rd. van de Isis-getallen. - Voorbeeld:

	Toename
Rd. Is.1 = 1	> 27 = 3^3
Rd. Is.2 = 28	> 125 = 5^3
Rd. Is.3 = 153	> 343 = 7^3
Rd. Is.4 = 496	> 729 = 9^3
Rd. Is.5 = 1225	

Met andere woorden: de Radiaal van Isis is de Inwikkeling van $Sjoe^3$.”

“En bevestigt die homogeniteit niet weinig!”

“U zou het misschien in andere bewoordingen kunnen noemen: wat uitgaat, uitstraalt van de Grote Moeder is de samenvatting (de Inwikkeling) van wat tot stand komt (de derde macht) door Sjoë! En de 'Winkelhaak' van deze driehoek is de betrekking tussen $Sj.^2$ en Isis.”

“Zodat dus de Grote Moeder de kans biedt voor de ongetelde vormen via Karma. Ja?”

“Het moet wel haast, zou je zeggen.”

“Dan is dus de Grote Moeder strikt verbonden aan het Godentableau - wil het moederschap bevestigen. Maar de bevruchting? Waar komt die vandaan? Niet van Sjoë, want die heeft zijn begin en zijn eind. Dus dát kan niet.”

“In het Godentableau zelf moet dat zijn aangegeven met Osiris. Maar bevruchting en bevruchting als wekking, vraag ik mij af, of dit niet moet komen van iets wat in het Godentableau zelf niet is aangegeven, of in elk geval waar het Godentableau aan onderworpen is.”

“Wanneer de wekking aan de bevruchting voorafgaat - en het moet wel - dan is de wekking ten nauwste verbonden met het eeuwige verleden in de Openbaringswereld [zie p. 70, linker kolom]. En staat

met het verleden op gelijke voet als met het heden, waaruit zich Karma consolideert. Want de Grote Moeder is als Moeder gewekt geworden, en niet als kind.”

“In de oude Egyptische mythologie is wat het verste terug gaat de Grote Moeder.

We mogen Isis daar niet mee vereenzelvigen want dat is een latere beelding.”

“Maar dat doe ik niet, want dat geloof ik ook niet. Ik geloof dat de Grote Moeder gewekt is geworden in - laten we het nu maar huiselijk uitdrukken - in het principe 'moederschap'. Meer niet.”

“Een van de 7 zonen van de Grote Moeder was Sjoe. En Sjoe is in een andere beelding de Engel Gabriël, de Aankondiger.”

”Maar dat betwijfel ik, begrijpt u. Ik bedoel: ik betwijfel dat de Engel Gabriël een connectie zou hebben met de goden. Ik geloof dat de Engel Gabriël - en nu kom ik helemaal waar ik zijn wil - de enige - connectie is natuurlijk een naar woord - grondverbondenheid had met de Ene God. Dus eigenlijk tegenóver de Grote Moeder en Sjoe met het daaruit voortvloeiende Karma, *als Aankondiger van Hemels Beleid* - niet van goden-beleid.”

“Dat ben ik wel met u eens, maar ik kijk even naar beide beeldingen, want de 7 zonen van de Grote Moeder kunnen we in zekere zin vergelijken met de 7 emanaties die van God uitgaan.”

“Ja, alles vallend onder Karma, begrijpt u wel, alles vallend onder de verwekking van Karma. Maar daarom, zeg ik, staat *Gabriël als Aankondiger van een gans nieuwe mogelijkheid voor de mensheid*. Verzinnebeeld in de aankondiging bij Maria. Maar Maria staat voor de aarde, voor Virgo. Maar vanuit Hemels Beleid, vanuit die - waar we het straks over hadden - nooit aan te tasten Liefde, die ook doorgaat, door dat Godentableau heen, waardoor dat Geestelijk Kind zijn plaats kreeg en niet aan te tasten is door het hele tableau, omdat het geen kind is van de Grote Moeder!”

“Ziet u de afgeslotenheid van het grote

wezen van de goden als zijnde groter dan de afgeslotenheid van de mensen, als principiëler.”

“Nee, dat geloof ik niet, omdat de goden eigenlijk zichzelf voeden, zichzelf toebedelen in de homogeniteit, als een in zichzelf bestaand koninkrijk. Waar tegenover de Engel Gabriël staat van een ander Koninkrijk. Dit moeten we nu niet opvatten in die historische beweging, doet u dat vooral niet. Dan kom je zo raar terecht. Maar Aankondiging *ván* - niet van dit - aan de mensheid. Dat is wat ik bedoelde met vertrouwen op de Grote Liefde, die daar komt en daar staat waar wij verpletterd zouden worden door een macht, die wij niet kunnen herkennen. En die is natuurlijk áf - in oneindige variaties - in ons menselijk leven.

Wij naderen natuurlijk zonder dat er enige opzettelijkheid in is, eigenlijk precies het punt waar prof. Weinreb - ondanks wat hij zei over zijn jood-zijn - in zijn getallen moest naderen. Vooral niet - en dat weet [wist] hij heel goed - als een historische beelding, maar als tegenover alles wat er stond. Toen gebeurde iets heel bijzonders, waardoor hij doorging naar het getal 33 en zei: dit viereen de joden als het Joodse Pinksteren. Dat wil zeggen dat al het graan van de 6e en 7e dag gemaaid is¹, waarvan het brood wordt gebakken vóór het nieuwe aangekondigde tijdperk - wat hij noemt het Messiaanse Tijdperk, Verlossings-tijdperk.

U ziet hoe prachtig of ze elkaar ergens [ont]móeten, omdat én Dr. W. én prof. Weinreb wel trouw aan hun getallen moeten blijven, anders valt alles in elkaar. Maar het openbaart zichzelf nietwaar? En nogmaals, ik zeg *U nadrukkelijk op die Aankondiging van Gabriël, dat dat niets heeft te maken met wat door de kerken als beelding wordt neergezet*. Maar dat het in wezen een ontzaglijk iets is ín die Openbaring, waarin wij kunnen zien, leven, kijken, terugkijken en dóorkijken.” [...]

1 Zie Weinreb-01; p. 156 (o.a.?)

<p>“Wat heel belangrijk is, is dat Sjoe neerdaalt naar de karmische lijn [zie p. 78]. Daarin is natuurlijk ook de wending voor het hele Godentableau mogelijk.”</p> <p>“De wending? Wending van . . .”</p> <p>“De wending vanuit de wet van het eigen koninkrijk, naar de Wet van hét Koninkrijk.”</p> <p>“De wetmatigheid in het Godentableau - de horizontale Godengolf in de aanduiding van Dr. W. - zet zich tot in het oneindige voort.”</p> <p>“Inderdaad, maar steeds volgens hetzelfde beginsel.”</p> <p>“Ja, dat is ook waar.”</p> <p>“Dus in dit tableau ligt feitelijk het hele oneindigheids-tableau begrepen! Het is telkens een herhaling op een hoger plan van wat vóór ligt.”</p> <p>“Oneindigheid, natuurlijk staande tegenover de eindigheid in de tijd, begrijpt u? Dus niet dé Oneindigheid, die we met hét Leven bedoelen; waar wij - geopenbaarden - niet eindigen.”</p> <p>“Alle even getallen zijn tenslotte uitgesloten; wat een enorme beperking is,”</p> <p>“Alsjeblieft!” [..]</p> <p>“Ik heb mij destijds eens afgevraagd: wat zou toch de verhouding zijn van de getallen in het Godentableau tot alle getallen.”</p> <p>“Overheersend, in de eerste plaats.”</p>	<p>“Nee-ee. Nee!”</p> <p>“Ik bedoel, overheersend in de eindeloosheid van hun principe in de tijd.”</p> <p>“Als illusie?”</p> <p>“Natuurlijk als illusie, maar elk getal is een illusie!. . . Ja heus. Als we zeggen ik ben 50 jaar . . .”</p> <p>“Ja, maar dan is '50' geen illusie!”</p> <p>“Jawel, want hij dient de illusie, en dat is heel erg. Want daardoor ontkent hij zijn eigen echtheid.” [..]</p> <p>“Ik verwacht, voor dat ik het heb uitgerekend dat het [aantal getallen] in de oneindigheid van het Godentableau nadert tot 0% van alle getallen. Mocht dit zo zijn, dan heb je dat wonderlijke dat je zegt: alà, dat was van binnen geweten en wordt in de cijfers bevestigd . . .”</p> <p>“. . . het draagt de cijfers; die dragen voort, maar bevestigen juist niet Daar hebt u de onaantastbaarheid van het Mysterie.”</p> <p>“Het overgrote deel van de getallen staat er niét op. Wat is nu die verhouding daartussen? Benaderd tot een bepaalde waarde - en dan verwacht ik dat het is 0.”</p> <p>“Want dát is onze probleemstelling - neem me niet kwalijk. U hebt toch niet het gevoel dat u het allemaal voor niets hebt opgeschreven?”</p>
---	---

N.B: Een nog eens verwijzen naar noot 1 op p. 70 is hier wellicht niet geheel overbodig.

<p>FRAGMENT 21, d.d. 07-03-64</p> <p>“Hoe stelt u zich voor, aan de hand van de cijfers, dat het Godentableau zich verder zal gedragen, wanneer <i>de Aankondiging van het Nieuwe Rijk</i> zich doorzet?”</p> <p>“Het gedrag in zijn beslotenheid - zou ik zeggen - verandert niet. Of de relatie . . .”</p> <p>“Maar de beslotenheid? Het is nu wel aangetoond dat die zeer aanvechtbaar is, nietwaar? De homogeniteit die zo naar voren is gekomen bleek eigenlijk te berusten op een gezamenlijk wangedrag tegenover datgene wat op het punt stond zich te manifesteren als Aankondiging</p>	<p>van een Nieuw Rijk. Een beslotenheid, zoals u die noemt, die eigenlijk in zichzelf zal verschrompelen.”</p> <p>“In de zin van: tot een heel andere relatie komen ermee?”</p> <p>“In de zin van de eigen homogeniteit, die op elkaar was gericht en nooit buiten het tableau anders ging dan wanneer dit een geboden kans zou zijn om daar, waar dan de aandacht op de mens was gericht, het tableau uit te beelden.”</p> <p>“Ik kan u absoluut niet volgen in dit laatste.”</p> <p>“De homogeniteit van de goden trad nooit</p>
---	--

buiten het tableau. En indien dit geschiedde dan was het om dit tableau uit te breiden door toevoeging. Niet door toevoeging van een nieuwe god, maar door toevoeging van een offer van een van de goden: een mens. Waarmee dus een ondergraving plaatsvond (of getracht werd plaats te doen nemen) van de vaststaande kwaliteit van de mens tegenover de goden.”

“Maar wat staat daar dan tegenover?”

“Waar tegenover?”

“Tegenover deze ondergraving!”

“*De Aankondiging van het Nieuwe Rijk.* Dus dat het menselijk wezen tot het uiterste wordt beproefd vanuit het Godenrijk; zover, dat een nieuwe ingreep moest gebeuren, hetgeen dan de aanduiding is in de Aankondiging door Gabriël. Dus - als ik het misschien nog beknopter mag zeggen - zal de goden niet het recht maar de *genade* worden geschonken zich te herzien?”

“Mag ik dat nog een keer van u horen?”

“Zouden dus de goden nú, na de aankondiging van het derde Rijk¹, zou er - evengoed als er wel genade gekomen is voor de mens, voor het menselijk schepsel, voor de mensheid - dan ook een genade bij ingesloten zijn voor de goden om - kortweg gezegd - hun praktijken te herzien? Om dus dienend te worden inplaats van heersend?”

[...]

“En als ik het nog wat toe mag lichten: wanneer een mens ervaart dat hij door de goden op een verkeerde wijze is meegetrokken - zou je bijna zeggen - dan kan hij op twee wijzen reageren: óf in een zelfvernietigingsdrang tegenover de god die hem heeft verlost, óf in een dóórtasten vanuit zijn eigen menselijkheid door zijn *kwaliteit* te stellen tegenover de vluchtigheid van de goden zelf.”

“Maar zijn dan . . .”

“*Ik weet niet wat u zo in uw cijfers gevonden hebt daaromtrent?*”

“Niets in die zin; waarmee ik niet zeg dat het er niet mee betrokken zou zijn.

Maar u vraagt het *mij* en dan is mijn antwoord: niet in dié zin.”

“Ik vraag het ons allen, omdat het ons toch niet vreemd is - de invloed van het Godentableau.”

“Nee, maar er zweeft mij steeds het volgende punt op de achtergrond, wat betreft dit dienen van de goden. Is het niet zo dat het bestaan van de goden op zichzelf noodzakelijkerwijs in dienst móet staan, hoezeer het gebeuren waarin dit plaats vindt ook van karakter kan verschillen?”

“U bedoelt op de zelfde wijze als waarop de mens zich bedient van de leugen?”

“Ja en nee.”

“‘Noodzakelijkerwijs’ is natuurlijk vanuit de mensenhoek gezien een enorme verontschuldiging voor al ons doen en laten. Maar als de onderscheiding er is, van leugen en waarheid, dan begint de zonde zijn entree te krijgen, nietwaar? De homogeniteit van de goden was: wij heersen over de mens. *Wat is het Godentableau zonder de mens?*”

“Niets. Maar houdt dit dan niet in dat er juist een werking van uitgaat, een werking van een brengen tót, in de zin van en [...] in de functie van achtergrond.

En als tegenstelling eigenlijk nog meer.”

“Juist, *als tegenstelling* veel meer. Omdat ze natuurlijk zonder de mens nooit tot een tegenstelling zouden kúnnen komen. Want de behoefte van de mens, de oer-behoefte van de mens is niet om geregeerd te worden door een die staat onder de Enige Die regeren kán. Dat is waar de mens zich altijd tegen verzette. Tenzij dat hij de geboden of vruchten van de boom der kennis of noemt u maar op - toch tot zich neemt als een tijdelijke voldoening, waardoor hij het eigenlijke verlangen terugbrengt op het peil dat nooit door hem verantwoord kan worden.

1 Met 'het derde Rijk' wordt hier bedoeld: bevrijding uit de animaliteit en uit het godenrijk naar de geestelijke ontwikkeling - naar de Ene God.

Nu kunnen we natuurlijk direct weer het woord 'noodzakelijkerwijs' gebruiken, want zo is de mens dan; maar 'noodzakelijkerwijs' gaat maar zeer tijdelijk op. En daarin werden de goden de handlangers, de overtrekkers van hun verwachtingen vooral; de lokkers, de verleiders - zeer gespecialiseerd hierin.

Wanneer nu de mens de kracht zou hebben - nu hij dit ziet - om alles wat de goden bieden te laten voor wat het is; in welk vacuüm komt de mens dan terecht?"

"Nu, dat lijkt mij moeilijk te beantwoorden vanuit hetgeen daaraan voorafgaat, in de tijd gezien."

"Maar het is zo, dat we zo bewust worden van deze dingen. Het is zo leuk om deze ochtenden te houden, maar we zijn hier niet voor de leukheid. Wanneer het in ons leven terecht komt als een onmiddellijke confrontatie, dan ontkomen wij daar ook niet aan. En wanneer je als mens daar innerlijk aan toe komt - zo is het mij tenminste gegaan - zodat je denkt: ja, wanneer je de kansen loslaat die dan via het Godentableau de mens worden geboden en die zeer samenhangen met de evolutie van de tijds-openbaringen; wanneer dit zó samenvalt en een mens durft dat aan - durven is eigenlijk geen goed woord - maar als een mens daarvoor komt te staan; dat er eigenlijk geen keus meer is, dat hij weet wat hij te doen heeft; dan vraag ik mij af: in welk vacuüm komt dan een mens terecht?"

"Dat hij zijn verbondenheid met God gaat voelen?"

"Een vacuüm - in de zin waarin het hier wordt gebruikt - kenmerkt zich door de afwezigheid van vorm."

"Ja, dus je zou eigenlijk kunnen zeggen: een zelfonthefing - vanaf het moment dat de verbondenheid van het schepsel met God door God zelf werd gereduceerd, tot afname werd gebracht."

"Maar vandaar dat dan ook vanuit de vormstructuur dáár nooit iets over te zeggen valt."

"Maar het gaat niet om een vorm. Want het zijn juist de goden die in de meest subtiële verlokkingen met vormen omgaan en vormen scheppen. Waarmee ik eigenlijk wil zeggen dat de mens op dat zeer kritieke punt is beland, waar hij vorm en wezen niet meer door elkaar kan halen."

"In welke zin is het dan een vacuüm?"

"Het is een vacuüm in de zin van een leegheid - in de tijd."

"Ja, dus een vacuüm van de vorm . . ."

"En daardoor een loslaten van de vorm - en een terugheffing van het wezen."

"Hoe liggen de goden in het lot van de mens?"

"Niet in het lot; bezijden het lot. En zij gebruiken, hanteren het om hun homogeniteit voort te laten bestaan."

"Dat woord homogeniteit; ik dacht het gevoel te hebben dat hieraan een andere inhoud verbonden wordt dan de vorige keer. Is homogeniteit hier bedoeld als de essentie van de samenhang van de goden, waaraan ze hun macht ontlene?"

"Onder andere, maar niet alles. Want als de mens daar niet bij betrokken kan worden dan heeft het geen zin."

"Ja, misschien ook dat er in ligt aangegeven: het is alles één pot nat, hoe mooi het zich ook aandient!"

"Ja."

"Heeft homogeniteit iets te maken met wetmatigheid?"

"Hun eigen wetmatigheid."

"Dus dan in de zin van een autonoom bestaan?"

"Juist. Nu komen we er uit, we zijn er. Een autonoom bestaan, wat mogelijk is door de vluchtigheid waarmee de mens de waarheden en de waarachtigheid van het leven voorbijgaat, als een alledaags gebeuren."

"Valt de goden-hiërarchie ook onder de Schepping?"

"Ja, daarom zei ik straks al: maar de leugen ook en de duivel ook, bij wijze van spreken. Maar dit is geen - dit zou voor ons zijn een optrekken naar een standpunt dat we geen 5

minuten vol kunnen houden, nietwaar? We kunnen wel zo zeggen: het heeft alles zijn nut en bestemming: maar dan zouden we niet de hele dag zo worstelen om er onderuit te komen. Dat is niet zo, dus we voeren een constante strijd omdat we zien dat wij het standpunt dat we wél vermoeden, niet waar kunnen maken in ons eigen leven.”

“De strijd is dus grotendeels naar binnen gekeerd, [...] met het beest ín ons, met de goden ín ons?”

“Nu, niet ín ons maar wel óm ons, als de verleiders, de verlokkers; om ons een andere uitweg te bieden dan datgene wat ons tot strijd opwekt.”

“Moeten we deze goden beschouwen als een schepping van de mens? Ik dacht van niet omdat zij - evolutionair gesproken - toch aan de mens voorafgaan.”

“Ja, dat is een fijne vraag. *Het ontstaan van de goden*, wat u daar bedoelt, is - je zou kunnen zeggen - *verbonden aan alles wat in de Schepping schaduw-kant heeft*.”

“Dus al bij het begin van de Schepping.”

“Ja, begrijpt u? En dan dat die schaduw-kant zich eigenlijk verinnigt, zich verenigen wil met datgene wat in de Schepping als het allerbelangrijkste aan de orde komt - onder andere de mens.”

“Het is dus de strijd van Licht en Duisternis om de mens?”

“Ja, zo voel ik het aan. En de schaduw-kant van de mens is altijd datgene wat hij tot stand brengt en wat het Licht niet velen kan. En waarvan wij dan maar denken: weg ermee. Maar daar is het niet wég mee. En dat wordt dan - volgens de becijfering - gehanteerd als hun rijk en de realisatie van hun rijk.”

“Dus daar komt de schepping van de mens als het ware in de vorm van elementalen weer wél in. Maar die elementalen zijn niet de goden. Maar die worden wel gebruikt, dat is de vorm waarin de goden de mens gebruiken.”

“Alles wat z'n schaduw werpt, nietwaar? Daarom werd mij eens van de mens die

ontstegen is en een volheid heeft bereikt gezegd: dat zijn die Wezens, die geen schaduw hebben. Zij worden ons voorgehouden als 'de Leraar'. *Wat mij eigenlijk duidelijk geworden is door dat Godentableau.*”

“Waarin de goden natuurlijk ook absoluut verbonden zijn aan de dualiteit en de dualiteits-manifestaties. Dáár hebben zij hun werkingssfeer?”

“Ja, maar daar zijn zij niet gezaghebbend.”

“Dat zijn ze nooit!”

“Uiteindelijk niet. Maar tot nog toe natuurlijk . . .”

“Daar waar ze hun macht in uitoefenen; de dualiteit. Waar die echter ontstegen wordt, daar reiken de goden niet meer.”

“Omdat het - zoals mij toen gezegd is - de Wezens zijn die het Licht zijn en geen schaduw werpen en kúnnen werpen.”

“Wat iemand al zei, dat het toch ergens goed voor is, is dus dat eigenlijk van begin af aan, het in zoverre duidelijk is dat het bewustzijn van het Licht zich zonder schaduw waarschijnlijk voor een mens niet kan ontwikkelen.”

“Ja, maar bedoeld als 'ergens goed voor zijn' ondanks óns!”

“Als de Schepper, laat ik zeggen als iemand een schilderij maakt, een miniatuur scheppertje: die heeft dan schaduw nodig. Rembrandt heeft schaduw nodig om het licht te kunnen schilderen. Nu is dit wel erg antropomorfisch gezien, natuurlijk.”

“Ja, want schaduw hanteren is anders dan schaduw werpen, nietwaar? Dat is een groot verschil!”

“Heeft een dergelijke god ook zijn hoge kant?”

“Hij heeft geen kant! Wanneer je het beeld vasthoudt dat de opbouw en de instandhouding van hun rijk bestaat uit het naar zich toetrekken en verwerken van schaduwen, dan is dit rijk de vluchtigheid in persoon.”

“Het materiaal van de Pottenbakker bestaat dus eigenlijk zuiver uit schaduwen;

uit wat dus hier aan de orde is.”
 “Nee, dat geloof ik niet. De vormen werpen ook hun schaduwen, maar ze zijn geen schaduw. Want ze zijn de materie van een wetmatigheid. Daarom vroeg ik eerder [p. 68, linker kolom]: hoe diep gaat dat het verleden in; vanuit welk verleden haalt de Pottenbakker zijn materiaal. Dus een verleden dat vóór het verschijnen van de activiteiten van de goden naar voren is gekomen.

Het is zo dat wij altijd denken dat de hele Schepping zich concentreert in de wereld, maar wat zal er nog niet allemaal zijn buiten de wereld? En nu hebben wij wel als mens met deze wereld te maken, maar we weten niet eens uit welk verleden de substantie komt, waaruit onze vormen zijn gemaakt.”

“U maakte zojuist zo'n onderscheid tussen de materie van het materiaal van de Pottenbakker en de schaduw die daardoor geworpen wordt (door die vormen). Ja, 't is een beetje een rare vraag, maar hoe is dat nu als die materie tot heiliging is gekomen?”¹

“Wanneer de materie tot heiliging is gekomen, heeft deze zijn taak volbracht. En valt zeker niet meer in de hand van de Pottenbakker. dat geloof ik niet. Dat bedoelt u, geloof ik?”

“Misschien is het geen materie meer

in die zin dat hij zich niet meer laat vormen?”

“Omdat de essentie die in die materie kan liggen om tot kristallisatie, tot vorm te komen, opgelost is door het wezens-eigene wat toch ook in de materie zit.” [...]

“Het lijkt nu alsof hier de Pottenbakker als enige naar voren komt die met de materie te maken heeft, de vormen. Maar de goden in het Godentableau zijn zo in wetmatigheden ten opzichte van elkaar geplaatst, dat het noemen van de één eigenlijk al de andere goden in zich houdt.”

“Ja, anders zou het ook uit elkaar vallen. Maar dat is niet de door hen geschapen wetmatigheid. Die is - zoals ik u nu al zei - dat het ondanks alles zoals het ligt in het Godentableau, zo wonderlijk is dat Dr. W. vond dat dáár het Geestelijk Kind ontstond, dat geen nageslacht had, het ons bekende getal 71, weet u wel. *En het antwoord daarop was dat dus het Enige zich overal kan manifesteren, zelfs ook daar.*”

1 De 'Heiliging der Materie' kwam eerder al bij een andere bijeenkomst met Mej. Hofmans als aanduiding aan de orde. Het houdt verband met wat in de Openbaring van Johannes wordt genoemd *het Hemelse Jeruzalem* en betreft een 'eind'-toestand van de aarde.

Al eerder vermeldden we - Inleiding p. 11 en p. 16 noot 1 - dat deze 'FRAGMENTEN' een bijdrage kunnen inhouden in die zin dat niet alleen maar naar de 'buitenkant' van de getallen en de getalsbetrekkingen wordt gekeken. De hier en daar misschien wat eigenaardige inbreng van de aanwezigen, met inbegrip van die van de inleider, waren echter meer dan eens aanleiding tot bijzondere 'belichtingen' - bij monde van Mej. Hofmans - van deze bepaald ongewone 'materie'.

En wat zich voor de lezer van dit deel C mogelijk slechts zou hebben voorgedaan als
'een muur van getallen'
kan juist door deze belichting, - hoewel zeer individueel - een ander karakter krijgen.

FRAGMENT 22, d.d. 07-03-64

“Wanneer ik dan nog even een andere kant mag laten zien - ik geloof dat ik dan zo'n beetje aan de kant van een uwer kom - ik meen toch dat de wetenschap denkt dat de

energieën zichzelf vormen, nietwaar?”

“Inderdaad, zoals alle menselijke voorstellingen, hebben ook deze voorstellingen vele kanten. En als ik u hoor spreken over de schaduw, dan kunnen

wij dat ook nog op een andere wijze bekijken en dat is dat schaduw in feite vertraging van energie is. [...] We kunnen dus het geheel ook vanuit de energetische kant bekijken, dat geeft ons dus ook een beeld, een hulp-beeld; het zijn allemaal hulp-beelden, omdat het uiteindelijke bewustzijnsbeeld niet in energetische beelden is uit te drukken. Het zijn allemaal hulpen, al deze woorden van mij. De kern is dus een bewustzijnsbeeld. En een bewustzijnsbeeld is boven-energetisch [...]. Wij hebben dus twee zaken te onderzoeken; aan de ene kant een bewustzijns-capaciteit die boven-energetisch is en aan de andere kant ons zintuigelijk apparaat dat energetisch is. Zij kunnen van de ene naar de andere, gedachten doen overgaan. Het is steeds de energie die uit het zintuiglijke beeld komt, die wij gebruikten. Deze energie wordt door bepaalde oorzaken steeds weer afgeremd. Die afremming geeft schaduw en wanneer wij dus de schaduwen willen vervolgen, moeten wij de afremming opzoeken.”

“Ik dacht eigenlijk dat wij moeten zoeken naar datgene wat de energie eigenlijk bewéégt. Want het zijn natuurlijk allemaal graden van bewustzijn. *Maar wat bewéégt dan al deze energieën zodanig, dat zij in hun wisselwerking zijn zoals ze zijn?*”

“Het antwoord hierop is, geloof ik, in onze huidige bewustzijnswaarde niet op te lossen. Want hier komen we op buiten-energetisch terrein.”

“*Niet te begrijpen, niet te vatten, nietwaar?*”

“Nee, dit is een vraag die u hier opwerpt, waarvan ik van mening ben - en dat is natuurlijk heel persoonlijk - dat er wel ooit mensen zullen komen, dat er misschien een enkele is, dat weet ik niet . . .”

“En misschien wel geweest is, nietwaar?”

“Dat kan ook, maar ik kan het niet - die die overgang van aardse energie naar de

buiten-tijdruimtelijke energie zouden kunnen verstaan. Ik kan het niet. Ik weet het niet.”

“Het trekt wel!”

“Het is buiten de schepping dus.”

“Maar het trekt ons allen enorm. *En nu is de reden van - als ik het zo zeggen mag - mijn aanval op dit Godentableau, dat dit zich eigenlijk schuift tussen datgene wat de mens trekt en waar hij weer terecht moet komen.* Dat zich dit daar tussenin schuift; niet maar eens een keertje maar in een zich altijd weer opnieuw - voor zover de mens na kan gaan - inschuivende tijdsperiode; waarin zo'n mensheid zou je bijna zeggen, als het ware wordt belet te komen tot de rechtstreeksheid van datgene wat hem trekt. En nu leven we in die eigenaardige tijd dat we ons dáár nu eigenlijk bewust van gaan worden.”

“Het is evolutie . . .”

“Het is meer tot volkomenheid komen, en als zich dat doorzet bij de mensen - wat natuurlijk te verwachten is - dan krijgt de mens toch een onvoorstelbaar geheel, wat nu al een beroep op ons doet om het te laten zoals het is. Met de waarschuwing datgene te omzeilen, wat hinderlijk zou zijn voor ons; wat de rechtstreeksheid zou kunnen dwarsbomen.

Wat mij altijd zo treft is dat de openbaring van het Godentableau via een mens is gegaan. Zoals met Dr. W., nietwaar, hij kreeg het in één moment en dan zie je hoe wij als het ware allen in de lus lopen door te denken dat dit, zoals het geopenbaard is, tot een rechtstreekse weg behoort, terwijl het eigenlijk een omweg is. Meer nog, iets wat zich op den duur niet handhaaft; zich niet kán handhaven.”

“Ligt hierin dan - in het besef daarvan - de Bedoeling, beter gezegd de richting, de werking van deze openbaring?”

“Ja, maar natuurlijk heel betrekkelijk voor ons zoals we hier zitten. *Morgen of overmorgen denkt bijna niemand meer aan onze getallen, omdat we dit dan*

weer - door wat iemand noemde de stroom, de kracht die van de evolutie uitgaat - óf loslaten óf het er naast leggen óf het er tussen voegen. *Het is natuurlijk meer dan dit alleen te hebben ontvangen*, zoals dat met Dr. W. is geweest als antwoord op een diep serieus leven - het is dus meer dan enkel een zeldzame ontvouwing van een opbouw van getallenreeksen; *het is een zeer ernstige waarschuwing*, die hij hoogstwaarschijnlijk zelf nog niet eens zo heeft doorvoeld, gerealiseerd. *Want wat is er aangenamer voor de mens wanneer hij met iets bezig is, dan dat het aan alle kanten klopt*, nietwaar? Want dat is een van de grootste verleidingen die er zijn - omdat het een zekerheidsstelling is. En die zekerheidsstelling - dat ziet U heel sterk bij Dr. W., maar ook bij prof. Weinreb - het móet kloppen! Of het is: kijk eens hoe het aansluit! *Maar het kristalliseert inplaats van dat het openend werkt.*

Je kunt onmogelijk iets kloppend maken als je niet doelbewust bent. En nu is het toch wel zo dat het doel, als een mens daarmee bezig is, ook gaandeweg veranderen kan, groeien kan. Omdat de richting en de werking in de mens dóór blijft gaan, ondanks welk doel wij ons ook stellen. En nu kan het doel tot zekere hoogte mee, zolang het horizontaal is, maar het zal onmiddellijk zijn zekerheid gaan verliezen, wanneer de werking en de richting - werkingen in ons - voeren moeten naar de verticale gegrepenheid.

(N.B.: met horizontaal is hier bedoeld het onzijdige volgen; als werking vanuit het wezen zonder wezens-intensiteit.)

En dat kun je de 4e, 5e, 6e, 7e dimensie noemen - wie weet hoeveel dimensies of er zijn, dat weet je natuurlijk niet. Ik voel alles wat eigenlijk horizontaal is, als een gegrepenheid die we onbewust volgen; terwijl het andere - welk subtiel idee of wij ook over iets kunnen hebben in de kunst of in de filosofie of wat dan ook -

dat dit zich nooit anders kan manifesteren dan drie-dimensionaal.

Als een mens de gegrepenheid van het verticale ervaart dan zijn de goden, ondanks de verbondenheid aan de homogeniteit in zijn levensuitingen, niet meer van kracht. Dat is uit. Noodzakelijk kwaad, nietwaar, waar we áán moeten.”

“Dit moet wel verband houden met het in het Godentableau aanwezig zijn van 71. Omdat dit als getals-beeld enerzijds daar aanwezig is maar anderzijds een verwijzing is naar iets wat zich niet laat dwingen en niet van deze wereld is, blijkbaar.”

“Niet van de orde van de goden is! En persoonlijk ben ik er altijd - vooral later - zo dankbaar voor geweest voor Dr. W. zelf; omdat hij ergens natuurlijk toch teveel heeft moeten vermoeden dat *hoe hij ook cijferde, de becijfering altijd terecht kwam op een kloppen van het geheel; wat nooit openlaat het door God geschonkene, het onverwachte Geschonkene.*

Daarom ontroerde het hem zo, nietwaar, dat hij daarin het Geestelijk Kind ontdekte, dat geboren werd maar geen nageslacht meer heeft.”

“Essentieel bij hem en wat mij altijd opviel, was dat hij tijd vrijmaakte om niet te denken en daarin kwam dit allemaal tot hem. [...] Het helemaal ledig van gedachten zijn. [...]”

“Maar de openbaring is in één moment gekomen! En omdat dit zich natuurlijk in deze mens, ik zal maar zeggen had vastgezet, móest hij wel, kon hij haast niet anders - het zal niet eens zo'n offer zijn geweest - dan zich met zijn gedachten niet meer te bemoeien met dingen waar hij zich misschien altijd mee had bemoeid. Omdat bij datgene wat hem op dat moment geopenbaard was, natuurlijk bij was dat dit niet voor hem was om in zijn vestjeszak te steken, maar om dit wel degelijk tot vorm te laten komen, bij hemzelf. Anders had hij het nooit uitgehouden. Altijd maar die

getallen opbouwen en daarmee door te gaan en altijd te komen tot een punt van: ja, dat sluit bij dit aan en dat sluit bij dát aan; dát kunnen wij waarachtig in ons eigen leven wel aannemen, als we maar opletten.”

“[...] Het is echt een luxe zo lang niet meer te denken totdat je op een punt komt waar je dus eigenlijk wat van een andere richting ontvangt.”

“Ja, of krankzinnig wordt! Dat ligt zeer dicht bij elkaar. En dit had hij zeker nooit zo gedaan, wanneer niet bij datgene wat hem op één moment is overkomen, alles lag wat daarbij behoorde, zodanig dat hij stuk voor stuk tot manifestatie bracht . . .”

“De mens kan mediteren, wanneer hij zich terugtrekt. Maar dit mediteren in de eenzaamheid wordt niet altijd goed verdragen [volgt een vergelijking met Christus in de Hof van Gethsémané . . .].”

“Maar dit is wat ik eigenlijk bedoelde met dat vacuüm waarin de mens zichzelf ontmoet. Nu is natuurlijk de opzet van Christus in de Hof van Gethsémané anders geweest - en dat zal met zeer veel van deze Wezens het geval geweest zijn die tot manifestatie kwamen - daar dit samenviel met de noodlijdendheid van de mensheid die tot het tegenovergestelde vacuüm kwam: het zichzelf kwijt te zijn, geheel en al kwijt te zijn. Dat staat daar tegenover. En dat het een dusdanige vorm had aangenomen in de tijd die wij dan aanwijzen als de tijd van Christus, dat het wezen van dit Wezen zodanig was dat het in staat was om - niet in eigen zeggenschap maar in een doorverbondenheid van waaruit de enige Zeggenschap komt - een verlatenheid in te gaan, waardoor eigenlijk een afscherming werd gemaakt zodat de mensheid daarin niet terecht kon komen.

Zodat in de uiterste verlatenheid die een mens door gaat maken het niet anders kán of dáár moet de ontmoeting met dit Wezen plaats hebben. Dáár ligt een verantwoordelijkheid. Omdat het als

mens is gedaan. *Daar hebt U het daar vlak tegenover liggende van het Godentableau.*

Het is er niet een geweest die met het grootste gemak daar even een wending maakte; *in zo'n mensheidsbeleving van een vacuüm, waarvan we allen wel iets zullen weten - eigenlijk meer dan van het vacuüm waarin wij onszelf ontmoeten.*

Daarom zeg ik: het ligt zo dicht bij elkaar - de waanzin en het bewuste denken; die zijn maar zeer, zeer nauw aan elkaar verbonden.”

“Maar het is dus niet een kwestie van nu ga ik eens even helemaal niets doen en dan krijg ik wel een openbaring; zó is het niet, het is geen kunstje.”

“Dat kán natuurlijk niet. En het is ook eigenaardig dat het zeer verschillend gebeurt. De enkele dingen die de mensen hiervan weten, zijn nooit allemaal hetzelfde geweest. Dan zie je dat je uiteindelijk toch geen voordeel hebt; daar zie je de kwaliteit van de mens, omdat hij anders zou verzeilen in een nabootsing die hij onmogelijk tot het eind kan volhouden. Maar als Christus nu zegt: 'Volg mij!' - dan betekent dit dat dit volgen niet inhoudt de - zal ik maar zeggen - apotheose van een volkomen uitraderen van alles wat je niet meer wil hebben; maar dat het is een doorwerken van datgene wat je niet meer wil hebben en kunt verdragen; een doorwerken ervan dat je er bovenuit heft.

Omdat na het ingaan in de verlatenheid als volgend symbool - dit wil ik vooral zeggen - de Opstanding tot manifestatie werd gebracht! Niet in de vorm van een mens die daar aangekleed en met kousen en schoenen aan naar de hemel gaat, maar als een omwending in de energieën, zoals iemand opmerkte - en zoals wij het zouden zeggen: in ons levens-materiaal - dat daarin een omwending is gebracht die ons dit laat doen.”

“Is hetgeen Dr. W. heeft gedaan te zien als *het diep ingaan in een ervaring?*”

“Ik geloof niet bewust. Wat hij heeft verteld

is dat het hem overkwam, overrompelde. En dat hij bij wijze van spreken niet in staat was om halverwege om te keren; dat heeft hij ook bewezen in al die jaren dat hij dóór is gegaan. Terwijl het ingaan in één ervaring inhoudt dat het daar volledig intreden en het daarin doorgaan, tot de som van álle ervaringen moet komen, begrijpt U?"

"Het spreekt me aan."

"Natuurlijk, begrip komt er zo weinig op aan. Het is maar - daar hebt U 't weer - dat je de richting voelt. Dat dit beter is dan wanneer ik mij een doel stel; dat ik tot zover ga en niet verder, nietwaar, want doelstellingen zijn nog altijd behept met een veiligheidsklep. En die moeten wij, wanneer wij een ervaring helemaal in willen gaan, prijsgeven. Dat is wat die algehele verlatenheid ons te zeggen heeft. Daaruit volgt opstanding, verandering van álles!

En nu is het zeker niet zo dat wat mensen zijn, dat die allen verlossers zullen worden - maar wel worden zij verlost wezens; verlost van datgene wat dan - vanuit de evolutie gesproken - animaal en biologisch bindend is. En belemmeren kan.

Er is een werking, een richting-werking in ons, die niet afhankelijk is van ons. Die kan ons brengen tot een doelstelling. En nu is die doelstelling van ons zo dat wij, zodra de veiligheidsklep wordt geraakt vluchten. En wat [elders] naar voren kwam was om die veiligheidsklep stil te laten voor wat hij is - en dóór te gaan. Maar wat wel aantoonde dat onze doelstelling verdringt naar iets waar we nooit weten waar we hem terugvinden."

"De mensen verkeren allen in hun eigen fase van bewustwording en voor ieder van die fasen is een eigen mogelijkheid van doelstelling aanwezig. Met andere woorden: groeien wij, dan krijgen we ook andere doelstellingen."

"Dat is wat ik straks zei - dat is dus altijd horizontaal."

"Wij hebben andere voorstellingen dan

onze voorvaderen, die minder ver geëvolueerd waren. Onze horizon verruimt of vernauwt zich met de fase van onze bewustwording, onze evolutie."

"Ja, en dan spreekt U hier natuurlijk van die horizon die we kunnen noemen 'alle mogelijke verwachtingen van de tijdsopenbaringen'.

Die tijd is natuurlijk zeer relatief. Zonder de mensen zou er bij wijze van spreken geen tijd zijn. Tijd is toch opvolging van gebeurtenissen."

"De stoffelijke vorm van ons is vergankelijk maar de kern in ons is niet aan tijd en ruimte gebonden. Het gaat om die kern."

"Denkt U dat dit in een vooruitgang . . . want U hebt het over evolutie, maar hoe weten wij dat?"

"De kern, die heeft geen evolutie, die is zonder tijd, zonder ruimte, zij is oneindig. En die kern geeft ook de vorm, geeft de evolutie, geeft de vooruitgang."

"Dus er is wel vooruitgang."

"Ja, natuurlijk. En de richting waar we het al over hadden, die noemen we vooruitgang. Het is natuurlijk helemaal geen vooruitgang. Maar dit is een menselijk woord, zoals we helemaal in deze begrippen vastzitten. En zo is natuurlijk het hele scheppingsproces . . . vooruitgang. Vergeleken met het andere punt - de kern - is het typisch menselijke geborneerdheid die ons deze vraag doet stellen en die ons dit antwoord geeft."

"Eigenlijk vraagt stilstand geen vooruitgang maar verheffing - naar de kern. Omdat met vooruitgang je al weer direct op het horizontale bent."

"Dat is het verder gegroeide begrip van evolutie - de evolutie tussen de mens en zijn kern."

"Dat is, geloof ik, zeer zeker waar, omdat het heel wonderlijk is dat, hoewel we natuurlijk met miljoenen naast elkaar leven, de uniekheid van de kern bepaalt welke weg je gaan moet."

In het volgende FRAGMENT komt ogenschijnlijk een totaal ander onderwerp aan de orde, hoewel dit destijds eveneens naar voren kwam naar aanleiding van het *Godentableau*.

FRAGMENT 23, d.d. 07-03-64

“We nemen tegenwoordig aan dat de mens [qua verschijningsvorm] uit een meer primitieve vorm gegroeid is. Maar die primitieve vorm is ook weer uit een primitieve voorganger gegroeid. [...] We komen zover, als we zo doorgaan - en er is geen enkele rem hierop - dat uiteindelijk onze eerste voorganger een energiedeeltje moet zijn geweest. [...] U moet u nu niet voorstellen dat dat energiedeeltje een mens gemaakt heeft [...]. Maar wel in verschijningsvorm, want het is die oerkracht geweest waar wij stuk voor stuk allemaal een product van zijn. [...] En zo is bij het verschijnen van het allereerste energiedeeltje, in feite de Schepping voltrokken. [...]”

“Knoem heeft wel een hoop te doen gehad in de loop der jaren!”

“Ja, we zien dus het optreden van een energiedeeltje als de Schepping. Wanneer het dus conglomereert tot het molecuul, dan krijgen we de stof. En wanneer dit verder conglomereert tot een zeer ingewikkeld molecuul, dan krijgen wij het leven. En wanneer dit leven verder gaat krijgen [...] wij de mens. We weten helemaal niet of we de laatste schakel zijn.”

“Men krijgt hier een paar dingen. Ten eerste heeft - geloof ik - als we doorredeneren op wat u hier zegt, Knoem niet zoveel te doen gehad in de loop der jaren; dat heeft hij zich verbeeld! Omdat EEN het eigenlijk doet. Wanneer nu overdrachtelijk doorgewerkt wordt, door ons allen, wat die vormgeving betreft; zou dan de mens, voordat hij daar komt in zijn versmelting met God - zal ik het maar eenvoudig noemen - eerst tot een eenheid versmelten met elkaar; zou dát de voorwaarde zijn voor de uiteindelijke thuiskomst? Dat is natuurlijk nog heel wat anders dan broederschap, dat gaat veel verder.” [...]

“Eigenlijk is dit heel wonderlijk; het is bijna adembenemend wanneer je ziet hoe vanuit het kleinste energiedeeltje een overdrachtelijkheid wordt gegeven die ieder mens overneemt en die doorwerkt zover als dit gelaten wordt - *dat wil ik er vooral bij zeggen* - en waarbij zijn eigen wezenskern daarin eigenlijk toon aan geeft, richting aan geeft, hoe je 't noemen wilt; en hoe dit weer voeren móet tot een eenheid waarin de veelheid tot eenheid kan komen. Zodat misschien die hele Scheppings-openbaring in dat ene energiedeeltje heeft gelegen.” [...]

“En daarin ook weer terugkeert”

“Ja, maar dan anders.”

“Wanneer we proberen te denken over de wezenskern, doen we dat op twee manieren. Ten eerste met betrekking tot de uniekheid en ten tweede met betrekking tot de Eenheid van het AI, wat oppervlakkig gezien met elkaar in strijd is. [...]”

“Ik geloof niet dat het in strijd is, maar dat het een tegenstelling is die je tegenkomt.”

“In gedachten, in de manier om er over na te denken?”

“Ja, de tegenstelling wekt op tot nadenken.”

“Ja, dat is het.”

“Want als tegenstellingen niet bestonden, dan zou er voor ons geen weerstandsvlak bestaan waardoor wij eigenlijk tot leven komen. Wanneer dus de Almachtige Schepper als weerstandsvlak dat kleinste energiedeeltje dáár zet, dan is dit een zo minimaal iets voor ons mensen, dat je bij voorbaat zou zeggen: deze hele schepping mislukt, dat kan nooit goed komen! Omdat we zo ontzettend zijn gevangen in de waan dat alles wat veelheid is doorslag geeft, inplaats dat kwaliteit doorslag geeft.”

“[...] In ons menselijk vermogen zijn we gebonden óók aan de grens naar beneden toe. [...] Maar het is natuurlijk voor een

mens niet aanvaardbaar dat er beneden dit allerkleinste deeltje, ook niet een waarde zou liggen, maar die waarde kunnen wij niet kennen, die waarde kunnen wij niet gadeslaan, we kunnen er zelfs niet mee rekenen.”

“Maar die blijkt nu ontzaglijk te zijn.”

“[Verkort] Er zijn twee mogelijkheden om 'uit' de[ze] energie te komen. De ene is regelrecht in de richting van hogere bewustwording, van hogere openbaringen. De andere is dóór de energie heen 'uit' de energie komen. Dat is de tweede gang en die hebben we nog niet gemaakt; daar is de huidige mens nog niet aan toe. Het is een typisch kenmerk van onze huidige evolutievorm dat we in en door de energie komen en dat de energie zich aan ons openbaart. De betreffende begrippen die de mens op het ogenblik ontwikkeld heeft men vroeger nooit gehad Die kende men eenvoudig niet. Wel naar boven toe, in de bewustwording.”

“Dat wil zeggen vanuit de hypothese die alleen deze wereldse mens kent. Want we weten niet wat voor wezens of er zijn” [...]

“Wel naar boven toe, in de bewustwording, daar wel, maar niet door de energie heen. En wat dus een typisch kenmerk van onze huidige evolutievorm is, dat we in en door de energie komen, en dat de energie zich aan ons openbaart. Deze begrippen, zoals we die vandaag aan de dag allemaal hebben, heeft men vroeger nooit gehad. En het is een heel aparte vorm van openbaring. Men mag dat niet miskennen en zeggen: dat is maar stof en dat is maar kracht en dat is maar natuurkunde - nee, het zijn grote openbaringen.” [...]

“Is het niet zo dat het wél is geweest maar dat de bewustwording van het menselijk schepsel daar nog niet aan toe was? Want wanneer dan in het kleinste energiedeeltje alles zit wat tot de uiteindelijke eenheid van

alle schepsels moet voeren (wat iets heel nieuws voor mij is op deze ochtend), maar als dit zo is dan is dit kleinste energiedeeltje niet anders te benaderen dan door bewustzijn en niet door denken; niet door het vaststellen van begrippen maar door een verbondenheid van een bewustzijn over en weer, waardoor zich in één moment iets aan iemand kan openbaren, wat een hele periode van evolutie niet verwerpt maar wel ín zich draagt en als zodanig een mens kan vormen; dat zijn bewustzijn dit geschonken geheel nooit anders zal kunnen gebruiken dan in de aanwijzing van het kleinste energiedeeltje zélf ligt, ten behoeve van het geheel wat dan geopenbaard is.

Dat is de veiligheid, nietwaar? Want als dit niet zo was, dan zou naast de Schepper een andere schepper kunnen komen te staan, die een kleinste energiedeeltje op zijn wijze dan wel in zijn bewustzijnswisseling zodanig gestalte zou kunnen geven, dat ín de wereld een wereld zou kunnen ontstaan. En dan bedoel ik op het ogenblik niet het Godentableau, maar ik bedoel in werkelijkheid. Dan ziet U hoevelen hiermee zijn behept in de wereld; dat zijn vooral dictators, die er allen van overtuigd zijn dat wanneer iemand nu maar doet wat zij zeggen, dat het dan ideaal zou worden. Er helemaal bij vergetend dat zij natuurlijk zelf in een rijstebrijberg terecht komen, waar ze geen wijs uit kunnen worden. Maar U ziet nu de doorgetrokken lijn van een bewustzijnsvernaauwing die kan voeren tot een dictatorschap; niet alleen over mensen, maar ook over dé wereld.”

“Ja, maar dat is de magiër! Daar komt het op neer.”

“Nu, óf dát de magiër is!”

“Dat is de minder geëvolueerde vorm van mensen, [...] vóór de praehistorie, de allereerste fase, toen waren de mensen magiërs [...]. Wij zijn nu in een bepaalde ontwikkeling en dan komt er op een gegeven moment een mens tevoorschijn die in zijn geestelijke instelling een

ontwikkeling heeft van 5000 jaar geleden. Dit komt voor. En zo komen dergelijke figuren hier en daar als een soort monstrem in onze gemeenschap terecht. Zo is Hitler zo'n figuur geweest.”

“Ja, maar ik geloof dat we er allen een strek van te pakken hebben, nietwaar? Je wilt altijd ergens dictator zijn.”

“Nu, toch niet zo uitgebreid als Hitler.”

“Niet zo uitgebreid maar wel in een soort van - het ligt ons toch meer dan zelfverzekering! 't Is een lelijk ding maar 't is zo!”

“Dat ben ik met U eens, maar de invloed van dergelijke types op de medemensen is wel heel merkwaardig [Verkort].”

“Dat juist, en het heel ernstige voor ons als mensen is, om te zien wat er met ons als mens gebeuren kan. Dat is heel tragisch!”

“Het ligt zéker op het terrein van de geestelijke hygiëne om dergelijke gebeurtenissen te ondervangen en te voorzien. [...] Maar het is helemaal niet zeker dat zo'n afschuwelijke periode niet voor herhaling vatbaar is.”

“Het komt mij eigenlijk voor dat ik een te grote afstand geschapen zie tussen een figuur als Hitler en de anderen. Het lijkt er nu op of temidden van - laten we het maar even zo schetsen - redelijk voldoende ['voldoend redelijke'?] wezens een - geestelijk - monster te voorschijn komt. Maar ik denk dat uit al die uitstralingen van dat demonische in al die mensen, dat zich daaruit een brandpunt vormt.”

“Dat is de weg waarlangs. Ik konstateerde alleen het feit. Ik verklaarde niets.”

“Wat U daar zegt - ik geloof wel dat het waar is - maar nu vindt het ergens bij één mens zijn tehuis, en dat vind ik zo tragisch. Kunt U dat begrijpen? Want juist omdat een mens niet zomaar doet, word je dus als zodanig in deze openbaring aangewezen. Niet door mensen!”

“Nee, maar wat zich dus in al die anderen - naar zij dachten - in het geheim kon afspeelen, dat wordt nog tot zegen een keer naar buiten gebracht.”

“Zeker tot zegen, omdat het een oplossing biedt, voor wat ik eerder noemde, wat als schaduw achter ons aangaat.” [Zie p.83]

“Dus de tegenstander die dit in toorn ondergaat, heeft niet het doorzicht - hoe vreemd dat ook klinkt.” [...]

“Máár, wat is nu 'verlossing', en wat is nu 'Verlosser'! Want wanneer het z'n brandpunt vindt in één mens die dáár dan gevoelig voor is, zodat hij het wel op móet nemen, dan verlost hij toch!” [...]

“Wanneer dus onze aanhangende schaduw, waaraan wij zelf geen aandacht schenken om die op te lossen, uitweg vindt bij zo'n mens, dan dóet hij verlossend werk. Want hij helpt ons er van af. Waardoor natuurlijk het hele etiket van monstrem verandert.”

“Ja, maar dat is ook maar heel betrekkelijk. Een natuurramp is ook een monstrem. Kijk eens wat hij doet!”

“Jawel, maar ik wilde even bij het menselijke stil blijven staan, begrijpt U? Zodat vanuit de mensenhoek gezien, in wat wij als monstrem kwalificeren, een heel merkwaardige kwaliteit ligt, die wij niet hebben. Om op te nemen waar niet alleen hij, maar de mensheid mee zit. Waardoor U ziet dat God Zich voorbehoudt op welke wijze Hij als Verlosser tussen ons ingaat.” [...]

“Zo'n figuur als Hitler, die het kwaad aantrekt, waarom moet hij dat ook weer uitdelen. Is dat altijd de bedoeling, van die 'evil forces'? Dat het weer moet worden verspreid? Of zou het ook mogelijk zijn dat het schepsel het tot zich trekt en het verwerkt in zichzelf?”

“Nu, niet meer dan wat je als zodanig verwerken kan. Maar wanneer het geschiedt - en daar wilde ik ook toch even op wijzen - wanneer dit aangetrokken wordt en het openbaart zich dan in wat wij noemen oorlogen - als één van de ergste dingen - dan ziet U dat daar parallel in gaat een enorme offerkracht, nietwaar? De ouders moeten hun zonen afstaan, de vrouwen hun mannen en ze staan verder

hun hele verdere leven af - zij die de strijd ingaan - én hun toekomst. Dus het wékt offering. Dat zien wij wel eens voorbij, maar dat is er altijd, wanneer er iets ergs gebeurt dan wordt dát opgewekt in een mens. Goedschiks of kwaadschiks.”

“Ik ben er van overtuigd dat er een noodzaak bestaat in deze richting die hier aangegeven wordt. Dit lijden is een noodzakelijkheid.”

“Dus het opnemen van het algemene kwaad, wat in enkele personen dan kan gebeuren, - omdat de put vol is zal ik maar zeggen - brengt mee en roept deze offerkracht op, deze gezamenlijke offerkracht; als antwoord op datgene wat in zo'n mens dan openen móet.”

“[Nog even terug naar] de grote evolutionaire lijn van dat kleinste energiedeeltje naar de mens, die niet noodzakelijkerwijs de laatste is in de ketting, maar het is de laatste die wij kennen. [...] Nu bestaat er een mogelijkheid van deze ontwikkeling een bewuste openbaring te krijgen. En dat U zich gaat voelen als een schakel in die reeks. [...]”

“Ook een bewustere relatie met het kleinste energiedeeltje waar de vorm uitkomt? (Ja, precies.). Dat is natuurlijk ontzaglijk.”

“Want dat kleinste energiedeeltje, dat op zichzelf uiteraard ook een symbool is, daar moeten we niet te licht over denken. Vroeger zei men: dat is maar energie, of maar stof. Nee, dat is helemaal niet máár.”

“Dus een mens zou eigenlijk, zeker in zijn voor de hand liggende conclusie, voor het eerst contact kunnen krijgen met de substantie waaruit zijn vorm is opgebouwd.”

“De energie!”

“Zodat hij dan heel merkwaardig staat. Dan staat hij dus in de kern van zijn eigen schepping, zoals dé Schepper in dé Schepping zou staan. Dat bedoel ik er mee.” [...]

“Dit is in feite dé wetenschap. Want de wetenschap ís openbaring, ís geloof.

Het is aan de ene kant verzameling van feiten - maar dat is geen wetenschap. Wetenschap als zodanig is openbaringsgeloof.”

“Ja, dan begint het langzaam maar zeker religieus te worden.”

“. . . Maar, het is geen gods-dienst.”

“Nee, daarom zeg ik ook: het is religie.”

“Het is geloof.” [...]

“U zei zoeven: 'lijden is een noodzakelijkheid'. Maar wordt dat niet minder als de mens zover zou kunnen komen om néé te zeggen tegen die goden?”

“Ja. In de openbaring die ik u in woorden trachtte mede te delen ligt een teleoorgaan [?] van een vrijheid, omdat het 'ik' verdwijnt. [...] Zodra het 'ik' verdwijnt, verdwijnt ook het lijden.”

“Maar wat gebeurt dan - voor de goden - met de kracht die ze altijd op de mens hebben kunnen uitoefenen. Wanneer de mens dat nu niet meer wil? Verschrompelt die kracht dan of verandert die in iets anders zodat hij ook dienend wordt?”

“Dat is de vraag die ik aan de Inleider heb gesteld. *Hebt U dat kunnen vinden in Uw verdere becijfering*; is het naar U toe gekomen?”

“Nee, zeker niet bewust.”

“Die kracht verdwijnt.” [...]

“Verdwijnt, verschrompelt dus; hij gaat weg?” [...]

“Dat kan natuurlijk nooit verschrompelen.” [...]

“Wat mij duidelijk voor ogen is komen te staan tijdens de contacten die ik heb gehad met Dr.W., maar in het bijzonder tijdens deze 10 of 11 getallenochtenden, dat is dat *waar het om gaat* zich constant bewijst als niet 'hanteerbaar' te zijn en dat dit alles een functie heeft die mij geenszins duidelijk is. [...]

Duidelijk is mij wél de herkomst van de Vraag - eigenlijk de [innerlijke] Opdracht - om deze getallen-ochtenden

<p>te laten zijn, hóe of ze zich dan ook zullen ontwikkelen.” [...]</p> <p>“Is het niet zo dat steeds duidelijker naar voren komt dat het zich eigenlijk iedere ochtend, die we hier dan zo over die getallen houden en ook bij Dr. W. zelf, dat het zich constant manifesteert als een aanwezigheid die altijd dáár is geweest in <i>een vorm die wij dan getal noemen</i>? En dat schijnbaar in deze tijd - het is heel merkwaardig - alles vorm móet krijgen; en dít ook aan zijn trek moet komen, nietwaar?”</p> <p>“Ik zou het zo willen stellen: het is dus een bewustwording van Dr. W. die zich in zintuiglijke [?] getallen heeft gekristalliseerd.”</p>	<p>“Ja, maar dat het buiten dit om, wat het voor hem is geweest, nog een andere functie heeft. ('Natuurlijk!'). Omdat in het geheel van het ontdekken van de vormgevingen, waarvan de mens zich dan heeft bediend en waarin hij ook gekluisterd is, wanneer dit ook niet tot een duidelijke vorm komt, er niets meer aan zou zijn waarvan de goden van het Godentableau zich weer rijkelijk konden bedienen. <i>Als een klip, nietwaar? En ik bedoel het natuurlijk vooral niet om deze gehele getallen-symboliek te ontmaskeren, maar wel om het te ontluisteren van een te scherpe gerichtheid als een eenmaligheid. Terwijl het een zoveelste bijkomstigheid is van vormgeving.</i>”</p>
---	---

We besluiten dit hoofdstuk over het Godentableau met het volgende FRAGMENT.

<p>FRAGMENT 24, d.d. 07-03-64</p> <p>“[Verkort] Bij mij neemt het getal 3 een enorme plaats in: <i>leven, energie en bewustwording</i> zijn als een moderne drie-eenheid. Verder kom ik niet op het ogenblik. Dat is wat mij het meest aanspreekt, wat ik dan belééf. Er is een groot verschil met wat we zo opnemen, wat in de verslagen staat en wat we voordragen, én het getal dat we beléven, wat iets heel merkwaardigs is . . . Maar ik kom niet verder dan '3'.”</p> <p>“Komt het dicht bij de muziek, voor Uw gevoel?”</p> <p>“Heel dicht, ja.”</p> <p>“Bedoelt U de muziek als een klankbeeld?”</p> <p>“Dat is enigszins anders. Ik zie wel dat klankbeeld, dat nemen we dus zintuiglijk in ons op. Maar dit geeft mogelijk in onze bewustwording”</p> <p>“Een tekort?”</p> <p>“Ja, dat is waarschijnlijk eigenlijk een innerlijke aandoening, die gepaard gaat met lust- en onlustgevoelens; [...].”</p> <p>“Maar wat reikt over lust- en onlust-</p>	<p>gevoelens heen, laat zich ook niet vangen in een klankbeeld.”</p> <p>“Nee, daar zitten we naast.”</p> <p>“Vandaar dus dat het meetbare en dus ook de muziek nooit anders kunnen zijn dan het ene vertrekpunt voor een verlangen dat zichzelf niet kan voldoen.”</p> <p>“Nee, als zijnde ook variabel, terwijl onze kern niet variabel is.”</p> <p>“Variabel, ja.”</p> <p>“Daar gaat het om.”</p> <p>“En in wezen daardoor tijd opslurpend?”</p> <p>“Ja.”</p> <p>“Maar dat is dan een indicatie dat U het woord al begint te plaatsen in de verwachting dat het Onzegbare daarmee aangeduid kan worden.”</p> <p>“Dat is een poging tot contact over het Onzegbare. Want wanneer dat contact er niet is kunnen wij het ook nooit aanduiden. U kunt het dus ook zonder het aanduiden alleen door contact krijgen.”</p> <p>“Ja, dat is het verkennen dat U even vooraf wilde laten gaan, vóór de getallen zélf. Maar dan bent U met de muziek wel aan een uiterst randgebied. Stelt</p>
--	--

het daarom, van wat in ijlheid en vluchtigheid toch blijkt niet te voldoen,¹ de dunste draden kunnen volledig binden, zelfs draden die zo dun zijn dat men ze slechts kan horen.”

“Muziek is toch ook een weg tot contact!”

“Maar toch behorend bij een orde die we hebben te verlaten.”

“Ongetwijfeld. Dat zit 'm in de vrij grote zintuiglijke intensiteit, die in de muziek zit.”

“Ja, die de hoogste camouflage is, omdat die dus eigenlijk de ideologische wereld zelf aanklaagt, maar deze niet loslaat.”

“En die in zijn wetmatigheid heel nauw samenhangt met de goden!”

“Ja.”

“Ik ben blij dat jullie het zeggen!”

“[...] Dwalen tussen de paren van tegenstellingen tot in het oneindige. Waar dus al die ervaringen op den duur de wanhoop meebrengen die je in de dingen steeds ziet stellen: waar is een uitweg?”

Niet een uitweg die meetbaar is; dus waarvan andere groten gezegd hebben dat het de sprong was in de oerwateren, die in wezen dus de opstijging moest voorbereiden - en alles loslaten.”

“Ja, dat wou ik U net zeggen, want die functie heeft het zeer zeker: loslaten. En wat U net zegt: de intensiteit die in de muziek kan liggen is zonder twijfel een vreemde leidraad naar wat U zegt de 4e dimensie of wat je zou noemen - nu ja, heel sterk uitgedrukt in wat U zegt: naar de oerwateren toe.”

“Ja, de muziek heeft dus een ontzaglijke machtswerking in zijn beperking vanuit het Godentableau, dat het de uiterste esthetiek gebruikt als toetsing; hoewel toch te voorzien blijft dat het gebondenheid blijft. En zelfs heel duidelijk zichtbaar dualiteit. Heel sterk.

Waar dus niets denigrerends mee bedoeld is, maar dat het een prachtige opgangsmogelijkheid is, zoals dus ook de biologische liefde, naar het niet voldoen.”

“Ja, precies! Ja.”

¹ Vermoedelijk is hier een zinsdeel weggevalen.

5.06:

Inhoudsoverzicht hoofdstuk V

	pag.
5.01: <i>Het Godentableau</i>	59
5.02: <i>Enkele aantekeningen met betrekking tot Egyptische beeldingen</i>	62
5.03: <i>Een paar 'merkwaardigheden'</i>	65
5.04: <i>De 'Ontmoetingspunten' van de goden</i>	67
5.05: <i>De 8e Inwikkeling van de eerste 7 rangnummers in het Godentableau</i>	76